

๑๑
ที่นี้...

สถานีคดีปกครอง 3

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961202244

บ 28315

KE สำนักงานศาลปกครอง. สำนัก
160 ประชาสัมพันธ์.
ศ365ท ที่นี้...สถานีคดีปกครอง 3.
2557
ล.3

75173

วันที่ 6 / 2.10. / 2559

เลขทะเบียน 91 28315

KE

เลขหมู่ 160

HS657 2559

ที่นี่...สถานคตึบปกครอง 3

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง 3

ISBN 978-616-333-018-3

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มกราคม 2557

จำนวน 30,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดย...

สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลปกครอง

120 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง

เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

โทรศัพท์ 0 2141 1111

Call Center
1355

<http://www.admncourt.go.th>

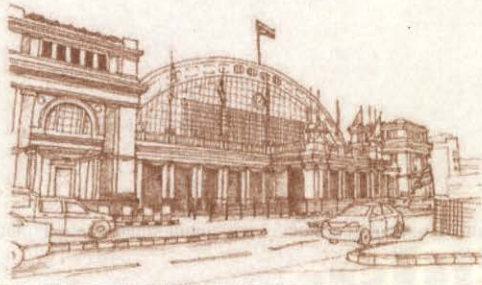
พิมพ์ที่

พจก. อรุณการพิมพ์

457/6-7 ถนนพระสุเมรุ แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200

โทร. 0-2282-6033-4 โทรสาร 0-2280-2187-8

E-mail: info@aroonkarnpim.co.th www.aroonkarnpim.co.th

คำนำ

หนังสือ **ที่นี่...สถานีดติปกครอง 3** เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประชาสัมพันธ์อีกหนึ่งรายการที่ผลิตขึ้นเพื่อตอบสนองต่อภารกิจการสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับคดีปกครองประเภทต่างๆ โดยใช้วิธีการคัดเลือกคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง นำมาเขียนในลักษณะของเรื่องสั้นจบในตอน มีเนื้อหาระชับ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย สำนักงานศาลปกครองได้เคยจัดพิมพ์หนังสือ **ที่นี่...สถานีดติปกครอง 1 และ 2** มาก่อนหน้านี้แล้วและได้รับการตอบรับจากผู้อ่านด้วยดีตลอดมา แม้ว่าจะได้มีการจัดพิมพ์ซ้ำหลายครั้งก็ตาม สำนักงานศาลปกครองจึงได้จัดพิมพ์หนังสือ **ที่นี่...สถานีดติปกครอง 3** ตามมาเป็นลำดับ ซึ่งเป็นฉบับที่ท่านได้ถืออยู่ในมือขณะนี้ โดยได้รวบรวมตัวอย่างคำพิพากษาคดีปกครองที่เกี่ยวข้องกับคดีพิพาทที่เกิดจากการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ซึ่งเป็นคดีปกครองที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) ของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542

สำนักงานศาลปกครองหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ **ที่นี่...สถานีดติปกครอง 3** เล่มนี้จะเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศาลปกครองและคดีปกครองให้แก่ผู้อ่านและทำให้ท่านสามารถนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้เช่นเดียวกับเอกสารประชาสัมพันธ์ชุดอื่นๆ ของสำนักงานศาลปกครอง

สำนักงานศาลปกครอง

มกราคม 2557

สารบัญ

		หน้า
สถานีที่ 1	สู้เพื่อศักดิ์ศรี.....	9
สถานีที่ 2	ความฝันอันสูงส่ง.....	15
สถานีที่ 3	กว่าจะได้เกียรตินิยม.....	21
สถานีที่ 4	ชีวิตไม่ได้โรยด้วยน้ำตาล.....	25
สถานีที่ 5	ทางใครทางมันดีกว่าไหม.....	29
สถานีที่ 6	เห็นก็ช่างไม่เห็นก็ช่าง(ไม่ได้).....	33
สถานีที่ 7	ขอยแคะบอญได้ ใจแคะบอญยาก.....	39
สถานีที่ 8	ผมไม่ผิดทำไมไม่แก้.....	45
สถานีที่ 9	เรื่องหมูๆ.....	49
สถานีที่ 10	ฝาก(บ้าน)ไว้ในมือเธอ.....	53
สถานีที่ 11	ใครช่วยที ขยะนี้ ชันไม่เอา!!!.....	57
สถานีที่ 12	ครกหินทำพิช.....	61

ก่อนออกเดินทาง...

“

ศาลปกครองเป็นองค์การตุลาการที่จัดตั้งขึ้นเป็นเอกเทศ แยกต่างหากจากศาลยุติธรรม เพื่อทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีปกครองซึ่งเป็นคดีพิพาทระหว่างเอกชนกับหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือคดีพิพาทระหว่างหน่วยงานทางปกครองกับเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยตนเอง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายกำหนด ดังนั้นศาลในประเทศไทยจึงประกอบด้วย ศาลปกครอง ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง และ ศาลยุติธรรม ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่ง คดีอาญาและคดีอื่นๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้เฉพาะ การจัดกระบวนการยุติธรรมออกเป็นกระบวนการยุติธรรมทางปกครองซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งและอาญา ซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ทำให้ปัจจุบันประเทศไทยจัดอยู่ในระบบศาลที่เรียกว่า “ศาลคู่” ซึ่งต่างไปจากเดิมที่เป็นระบบ “ศาลเดี่ยว”

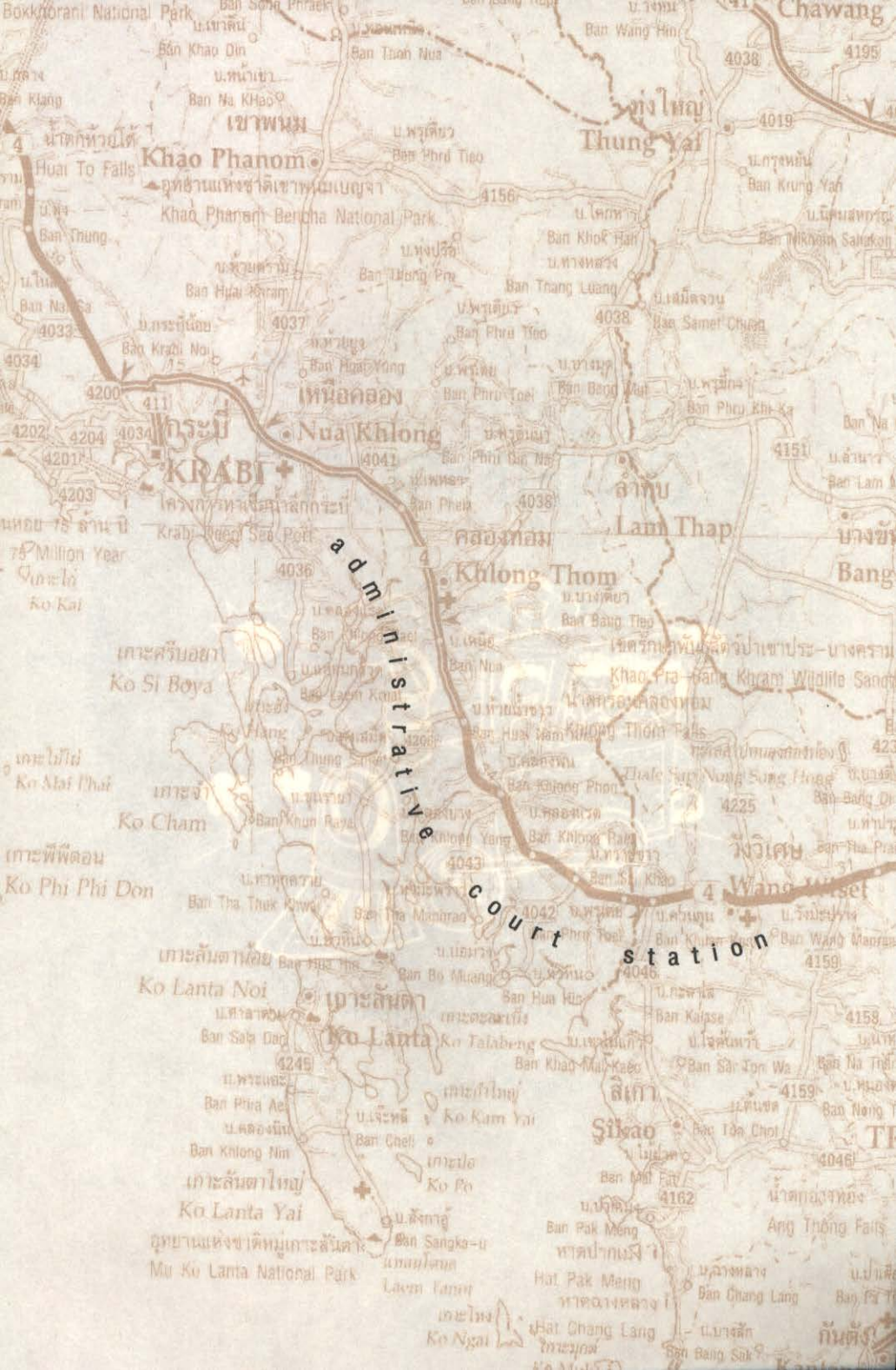
”

administrative court station

มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 บัญญัติว่าศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

- (1) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ
- (2) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร
- (3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร
- (4) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง
- (5) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้บุคคลต้องกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
- (6) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง

Khao Phanom

Thungyai

Krabi
Nua Khlong

Lam Thap

Khlong Thom

Wang Wiset

administrative
court
station

Ko Lanta

Sikao

Ko Lanta Yai

Mu Ku Lanta National Park

Ko Si Boya

Ko Cham

Ko Phi Phi Don

Ko Lanta Noi

Ko Talabeng

Ko Kam Yai

Ko Po

Lam Lam

Khao Pra-Bang Kham Wildlife Sanctuary

Khlong Thom Falls

Thale Sang Nong Sang Huay Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

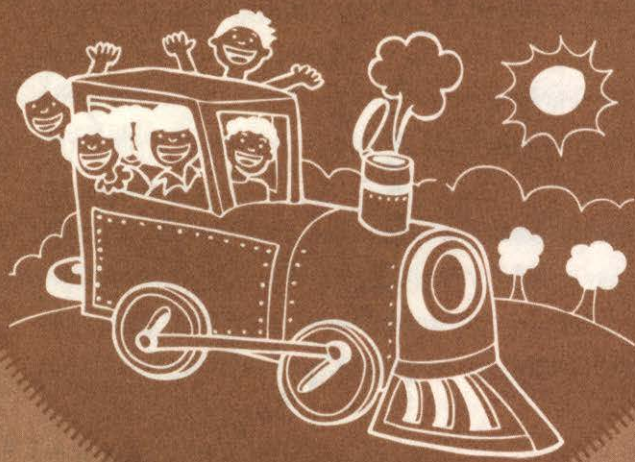
Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

Wang Wiset Wildlife Sanctuary

สู้เพื่อศักดิ์ศรี!!!

เทียนเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

ธ.239/2550

สู้เพื่อศักดิ์ศรี !!!

การได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เป็นสิทธิประโยชน์และเกียรติประวัติอันสูงสุดของเหล่าข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างสุจริตในการรับใช้ประชาชน แต่ถ้าเหตุการณ์กลับพลิกผันทำให้ไม่ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตามสิทธิที่ตนควรได้เพราะอุบัติเหตุบางอย่างและไม่ใช้ความผิดของตนเอง ก็คงไม่มีใครยอมได้ เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องของศักดิ์ศรีที่จะมาลูบคมกันไม่ได้...

สถานี่นี้เป็นเรื่องของนายอุตสาหะ ริงงานดี ที่เดิมเคยเป็นลูกจ้างประจำ ที่ได้รับรางวัลเจ้าหน้าที่ดีเด่นรุ่นเก่าลายครามประจำสำนักงานฮาเฮ กรมแสนแสบ และเคยได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นที่ 5 เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย อีกทั้งยังเป็นผู้มีสิทธิได้รับการเสนอชื่อเพื่อขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ในลำดับขั้นที่สูงขึ้นอีกด้วย แต่ขณะที่นายอุตสาหะยังปฏิบัติงานอยู่และใกล้จะเกษียณอายุราชการนั้น กรมแสนแสบกลับไม่ดำเนินการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก่อนจะเกษียณอายุราชการ นายอุตสาหะจึงได้มีหนังสือร้องทุกข์ถึงผู้บังคับบัญชาต้นสังกัด

ต่อมาสำนักงานหาเส จึงได้มีหนังสือถึงกรมแผนและสบ เพื่อขอส่งรายชื่อลูกจ้างประจำที่มีคุณสมบัติเข้าหลักเกณฑ์ที่จะเสนอชื่อเข้ารับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ประจำปี 2538 (เพิ่มเติม) จำนวน 1 ราย คือ นายอุตสาหะ รักรังานดี **โดยขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ชั้นที่ 5 เบญจมาภรณ์ช้างเผือก** และเมื่อนายอุตสาหะทราบเรื่องก็รู้สึกพอใจและเตรียมปิดหมู่บ้านเลี้ยงฉลองกันเลยทีเดียว

เวลาผ่านไปนายอุตสาหะเฝ้ารอวันนั้นอย่างใจจดใจจ่อเรื่อยมา จนเกษียณอายุราชการในปี 2539 แต่วันแห่งความภาคภูมิใจหาใช่จะมาถึงได้โดยง่าย เพราะอีก 2 ปีต่อมาหลังจากเกษียณอายุราชการ นายอุตสาหะได้ตรวจสอบรายชื่อผู้ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ในราชกิจจานุเบกษา ปรากฏว่าไม่มีชื่อของตน จึงสอบถามไปยังเจ้าหน้าที่ของกรมแผนและสบ และเจ้าหน้าที่รับปากว่าจะติดตามให้ หลังจากนั้นนายอุตสาหะก็ติดตามไต่ถามเรื่องมาโดยตลอดแต่ก็ไม่ได้รับคำตอบใดๆ จนกระทั่งเดือนมิถุนายน 2545 นายอุตสาหะได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ว่ายังมีได้มีการดำเนินการใดๆ ในเรื่องนี้ให้แก่ตน นายอุตสาหะจึงอดรอนทนไม่ได้เข้ายื่นหนังสือขอความเป็นธรรมต่อกรมแผนและสบและสุดท้ายได้รับแจ้งว่าไม่สามารถดำเนินการขอให้ได้ เพราะนายอุตสาหะได้เกษียณอายุราชการไปนานแล้ว

เมื่อหน่วยงานได้ปล่อยให้เรื่องนี้ค้างคามานานเกินสมควรแล้วและคงไม่ยอมดำเนินการต่อให้แน่นอน นายอุตสาหะจึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้กรมแผนและสบขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ย้อนหลังให้แก่ตนตามสิทธิประโยชน์อันชอบธรรม

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่า ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือกและเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ.2536 บัญชี 15 การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ลูกจ้างประจำกำหนดว่า ลูกจ้างประจำซึ่งได้รับเงินค่าจ้างตั้งแต่อัตราเงินเดือนขั้นต่ำของข้าราชการพลเรือน ระดับ 3 แต่ไม่ถึงขั้นต่ำของอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ระดับ 6 และต้องปฏิบัติงานติดต่อกันมาเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 8 ปีบริบูรณ์ นับตั้งแต่วันเริ่มจ้างจนถึงวันก่อนวันพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาของปีที่จะขอพระราชทานไม่น้อยกว่า 60 วัน ให้เริ่มขอพระราชทาน

เครื่องราชอิสริยาภรณ์ได้ตั้งแต่วันที่ 5 เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย จนถึงวันที่ 4 จัตวราภรณ์มงกุฎไทย

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายอุตสาหะ ได้รับการบรรจุเป็นลูกจ้างประจำตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2510 และในปี พ.ศ.2530 ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ชั้นที่ 5 เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย ต่อมากรมขนส่งฯ ก็ได้เสนอชื่อ นายอุตสาหะ เพื่อขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ในลำดับขั้นที่สูงขึ้นอีก จนกระทั่งนายอุตสาหะได้เกษียณอายุราชการไปในวันที่ 30 กันยายน 2539 ทั้งที่มีคุณสมบัติของผู้ซึ่งได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตามระเบียบสำนักงานนายกรัฐมนตรี และหลักเกณฑ์การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ให้แก่ลูกจ้างประจำของกรมขนส่งฯ ครบถ้วน ซึ่งตามระเบียบสำนักงานนายกรัฐมนตรีดังกล่าวนั้น กำหนดไว้ว่า หัวหน้าส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมมีหน้าที่รวบรวมและตรวจสอบรายชื่อและพิจารณาคุณสมบัติและกั่นกรองความดีความชอบ และให้หัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวงทำหน้าที่พิจารณากลับกรองและรับรองอีกชั้นหนึ่งก่อนเสนอไปยังปลัดกระทรวง ซึ่งจะเป็นผู้เสนอรายชื่อผู้ที่สมควรขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

การที่กรมขนส่งฯ อ้างว่า ผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดของนายอุตสาหะมิได้เสนอชื่อเข้ามาทำให้ทางกรมไม่ทราบเรื่อง จึงไม่ได้ดำเนินการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ นายอุตสาหะจึงฟังไม่ขึ้น

และเมื่อนายอุตสาหะมีหนังสือขอความเป็นธรรมต่อกรมขนส่งฯ ก็สมควรที่ทางกรมจะประสานหารือไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องนี้เพื่อเยียวยาความเสียหายของนายอุตสาหะ แต่กรมขนส่งฯ ก็มีได้ดำเนินการแต่อย่างใด

อีกทั้งระเบียบสำนักงานนายกรัฐมนตรีดังกล่าว ประกอบกับพยานผู้แทนสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ให้ถ้อยคำว่าการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ลูกจ้างประจำที่เกษียณอายุราชการไปแล้วสามารถกระทำได้แต่จะต้องทำบัญชีการขอพระราชทานแยกบัญชีเป็นกรณีพิเศษโดยจะมีวิธีการและขั้นตอนเช่นเดียวกับการขอพระราชทานในกรณีปกติทั่วไป และในกรณีของนายอุตสาหะก็สามารถดำเนินการได้

ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของกรมขนส่งที่ว่านายอุตสาหะเกษียณอายุราชการไปแล้ว ไม่อาจขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้ได้นั้น จึงฟังไม่ขึ้น

การที่กรมขนส่งไม่ดำเนินการเพื่อขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ นายอุตสาหะจึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ พิจารณาให้กรมขนส่งดำเนินการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ นายอุตสาหะ โดยให้ประสานหารือแนวทางในการดำเนินการกับสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด

เรื่องนี้นายอุตสาหะ ได้มีการอุทธรณ์ต่อไปยังศาลปกครองสูงสุด แต่คำอุทธรณ์นั้นไม่ได้เป็นการคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่าไม่ถูกต้องในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างไร ศาลปกครองสูงสุดจึงได้มีคำพิพากษายกอุทธรณ์ ดังนั้น กรมขนส่ง จึงยังต้องดำเนินการตามที่ศาลปกครองชั้นต้นได้พิพากษาไว้ และเชื่อว่านายอุตสาหะ จะได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ในลำดับชั้นตามสิทธิโดยชอบธรรมของตนเองในไม่ช้านี้

อุทาหรณ์สอนใจประจำสถานี่นี้คือ สิทธิประโยชน์และศักดิ์ศรี...เป็นเรื่องที่หน่วยงานต้นสังกัดต้องใส่ใจดูแลผู้ได้บังคับบัญชา เพราะเป็นขวัญกำลังใจของคนทำงาน ห้ามเพิกเฉยและจะละเลยไม่ได้

Khao Phanom

อุทยานแห่งชาติเขาค้อ

Khao Phanom Bencha National Park

เหินคลอง

Nua Khlong

Krabi

Krabi Deep Sea Port

คลองท่อม

Khlong Thom

ลำทับ

Lam Thap

เกาะสิมิลัน
Ko Si Boya

เกาะช้าง
Ko Cham

เกาะพิทักษ์
Ko Phi Phi Don

เกาะลันตา
Ko Lanta Noi

เกาะลันตา

Ko Lanta

เกาะลันตาใหญ่
Ko Lanta Yai

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา
Mu Ko Lanta National Park

สิเกา

Sikao

สถานี
Wang Wai Set

station

เกาะน้อย
Ko Ngai

Ko Ngai

ความฝันอันสูงสุด

เขียนโดยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.123/2551

ความฝันอันสูงสุด

ความหวังของคนไร้สัญชาติที่อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินไทยคือสักวันหนึ่งจะได้เป็นพลเมืองไทย โดยสมบูรณ์สามารถตั้งถิ่นฐานอยู่บนแผ่นดินนี้ได้โดยไม่ายสายตาใคร ซึ่งกระบวนการในการได้สัญชาติไทยของคนต่างด้าวนั้นจะมีขั้นตอนต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ที่เป็นอำนาจและดุลพินิจของฝ่ายปกครองว่าผู้นั้นเข้าเงื่อนไขในการให้สัญชาติไทยหรือไม่ แต่หากขั้นตอนเหล่านั้นมีความล่าช้าเกินสมควรก็ดูจะไม่ใช้เรื่องตลก เพราะยิ่งนานไปก็ยิ่งอาจกระทบสิทธิที่พึงมีพึงได้ตามกฎหมายของผู้ขอมากขึ้นทุกวัน

เรื่องราวของสถานีนี้เป็นเรื่องราวของนายจันทร์ หวันเทียน ซึ่งเป็นคนไร้สัญชาติที่เกิดในประเทศไทยโดยมีบิดาและมารดาเป็นบุคคลสัญชาติเวียดนามอพยพซึ่งเดินทางมาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สอง นับตั้งแต่เกิดจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว นายจันทร์มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดบัวบานและศึกษาจนจบหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น โดยขาดฝันไว้ว่า

สักวันหนึ่งตนจะต้องเป็นคนไทยที่ถูกต้องตามกฎหมาย สร้างประโยชน์ให้แก่ชาติไทย เพื่อตอบแทนบุญคุณแผ่นดินเกิดแห่งนี้ให้ได้

ต่อมา นายจันทร์ หวันเดียน ได้แต่งงานสร้างครอบครัวใหม่กับหญิงสาวชาวไทยจนมีบุตรด้วยกัน 2 คน ยิ่งส่งผลทำให้การดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพในประเทศไทยเป็นไปได้ยากลำบาก เพราะตนเองยังคงไม่ได้มีสัญชาติไทยตามกฎหมายและไม่มีสิทธิต่างๆ เหมือนเช่นคนไทยอย่างแท้จริง

นายจันทร์ได้เคยยื่นคำร้องขอมีสัญชาติไทย ณ สำนักงานทะเบียนอำเภอ แต่ก็ไม่เคยได้รับแจ้งผลการพิจารณาต่ออย่างใด ต่อมาเมื่อมีการดำเนินโครงการเร่งรัดการพิจารณาให้สถานะตามกฎหมายแก่ผู้อพยพชาวเวียดนามที่ยังไม่ได้สถานะตามกฎหมาย นายจันทร์คิดว่าความหวังของตนน่าจะเป็นจริงได้ในคราวนี้ จึงได้ยื่นคำร้องขอมีสัญชาติไทยอีกครั้ง

แต่ก็เป็นที่น่าเสียดายที่ความหวังครั้งนี้ก็ไม่ได้เป็นดังใจนึกเพราะนายจันทร์ก็ยังคงไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอีกเช่นเคย นายจันทร์เห็นว่าการพิจารณาคำขอมีสัญชาติไทยของตนในครั้งที่สองนั้นมีความล่าช้าเกินสมควร และคิดว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่ตนเองจะยอมหนึ่งเฉยและต้องอยู่แบบคนไร้ตัวตนในสังคมเช่นนี้ต่อไป ถ้าหากลุกขึ้นต่อสู้เพื่อตนเองและครอบครัวอีกสักครั้งก็คงไม่มีอะไรเสียหายและอาจปรากฏผลเป็นไปในทางที่ดีก็ได้ จึงยื่นฟ้องรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยต่อศาลปกครอง เพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ตนได้สัญชาติไทย

ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า นายจันทร์เป็นบุตรของผู้อพยพชาวเวียดนามเกิดที่จังหวัดบัวบานของประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ.2501 ได้ยื่นคำร้องขอมีสัญชาติไทยต่อเจ้าหน้าที่ที่มาปฏิบัติงานในพื้นที่จังหวัดบัวบานตามโครงการเร่งรัดการพิจารณาให้สถานะตามกฎหมายแก่ผู้อพยพ ในระหว่างวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2544 ถึงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2544 แต่ในที่สุดก็ยังไม่ได้รับการพิจารณาคำร้องดังกล่าว

คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 และเนื่องจากการฟ้องขอให้พิจารณาคำขอมีสัญชาติไทย

ของนายจันทร์เป็นการฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสถานะของบุคคลซึ่งยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ ตามมาตรา 52 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน นายจันทร์จึงมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

เมื่อนายจันทร์ได้ยื่นคำร้องขอมีสัญชาติไทยที่จังหวัดบึงบอมน ตามโครงการเร่งรัดการพิจารณาให้สถานะตามกฎหมายแก่ผู้อพยพ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้ส่งรายชื่อของผู้ยื่นคำร้องทั้งหมดให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนดและได้รับรายงานจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่านายจันทร์ไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือประวัติการถูกจับกุมและดำเนินคดีอาญา โดยคณะอนุกรรมการพิจารณาให้สัญชาติไทยระดับจังหวัดบึงบอมน ได้ประชุมครั้งที่ 1/2544 เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2544 มีมติว่าสมควรให้สัญชาติไทยแก่นายจันทร์ จังหวัดบึงบอมนจึงได้แจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวให้กระทรวงมหาดไทยตามหนังสือลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2544 ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้รับเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2544 แต่มิได้เสนอเรื่องให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งการ

แม้ว่า พ.ร.บ. สัญชาติฯ ไม่มีบทบัญญัติใดกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาให้สัญชาติไทย แต่เมื่อกระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือด่วนที่สุด ลงวันที่ 10 มกราคม 2544 แจ้งเวียนแนวปฏิบัติในการพิจารณาให้สถานะทางกฎหมายแก่ผู้อพยพให้จังหวัดต่าง ๆ ถือปฏิบัติโดยกำหนดให้ เมื่อกระทรวงมหาดไทยรับคำร้องและบัญชีรายชื่อแล้วให้หน่วยงานส่วนกลางตรวจสอบข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และประมวลผลการตรวจสอบพร้อมมติคณะอนุกรรมการระดับจังหวัด เพื่อกลั่นกรองนำเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งการให้สถานะตามกฎหมายภายใน 45 วัน นับแต่ได้รับผลการพิจารณาจากจังหวัด

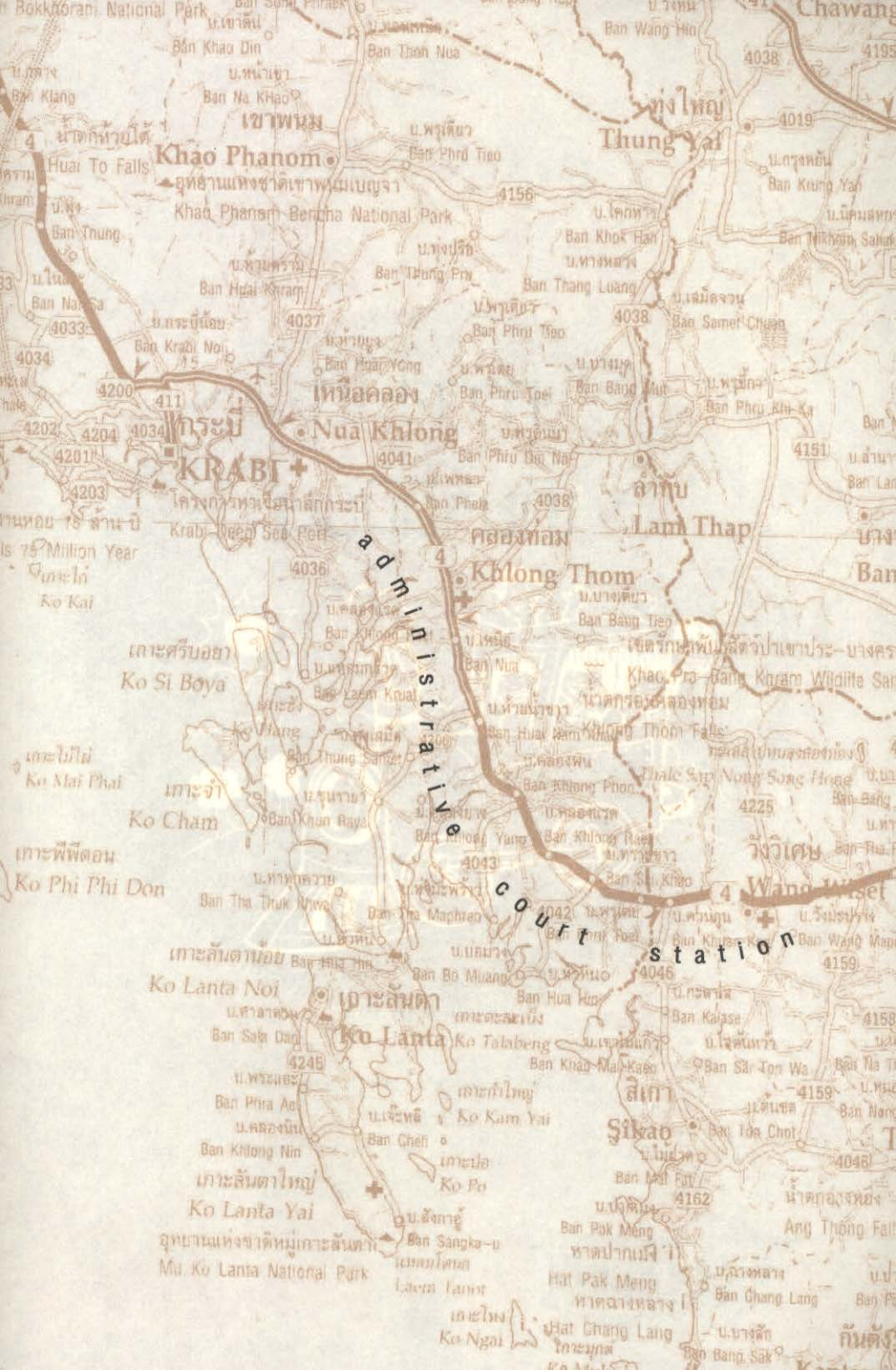
เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า กระทรวงมหาดไทยซึ่งได้รับหนังสือจากจังหวัดบึงบอมนแจ้งผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการพิจารณาให้สัญชาติไทยระดับจังหวัดบึงบอมนตั้งแต่วันที่ 19 พฤศจิกายน 2544 แต่ไม่ได้เสนอเรื่องให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งการภายในกำหนดเวลา 45 วัน ตามแนวปฏิบัติดังกล่าว จนกระทั่งเมื่อวันที่ 24 เมษายน 2545 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดแนวทางตรวจสอบผู้ขอสัญชาติเพิ่มเติม ทำให้ต้องมีการจัดส่งข้อมูลของนายจันทร์ เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตรวจสอบเพิ่มเติม แต่ก็ไม่ปรากฏว่าได้มีการเสนอคำร้องของนายจันทร์

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งการแต่อย่างใดซึ่งถือเป็นการใช้ดุลพินิจในการสั่งการให้ดำเนินขั้นตอนการตรวจสอบที่เข้าข้อและล่าช้าเกินสมควร

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดำเนินการพิจารณาคำร้องขอมีสัญชาติไทยของนายจันทร์และแจ้งผลการพิจารณาให้นายจันทร์ทราบภายใน 60 วัน นับแต่คดีถึงที่สุด

ในอีกไม่นานเกินรอ นายจันทร์คงได้คำตอบเสียทีว่าจะได้เป็นคนไทยเต็มตัวตามที่ได้วาดฝันไว้หรือไม่ และเชื่อว่าเราจะมีประชากรไทยที่เป็นกำลังของชาติเพิ่มขึ้นอีก 1 คนอย่างแน่นอน!!!

Khao Phanom

อุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา

Khao Phanom-Bencha National Park

กระบี่

KRABI

โครงการทะเลสาบกระบี่

Krabi Reservoir

เกาะศรีบอยา

Ko Si Boya

เกาะไม้ไผ่

Ko Mai Phai

เกาะพีพีดอน

Ko Phi Phi Don

เกาะลันตาเหนือ

Ko Lanta Noi

เกาะลันตา

Ko Lanta

เกาะลันตาใหญ่

Ko Lanta Yai

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา

Mu Ko Lanta National Park

เขาพนม

เขาพนม

เกาะโกนาลี

Ko Ngai

เหนือคลอง

Nua Khlong

คลองท่อม

Khlong Thom

ลำทับ

Lam Thap

วังวิเศษ

Wang Wiset

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

ทุ่งใหญ่

Thungyai

ลำทับ

Lam Thap

วังวิเศษ

Wang Wiset

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

สถานี

station

4038

4019

4156

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4195

4019

4156

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

411

4041

4036

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4019

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4019

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

411

4041

4036

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4043

4019

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4019

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4038

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

กว่าจะได้ เกียรตินิยม

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.285/2554

ศูนย์...สถานศึกษาของ...

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

กว่าจะได้เกียรตินิยม

ขึ้นชื่อว่าการเรียน ไม่ว่าจะใครก็ตามก็อยากจะได้เกรดดีๆ กันทั้งนั้น ยิ่งถ้าคนที่ตั้งใจเรียน เป็นอย่างยิ่งแล้วละก็ คำว่า **"เกียรตินิยม"** ก็ย่อมจะเป็นจุดมุ่งหมายอันสูงสุดที่คาดหวังไว้ แต่ถ้าเกิดเหตุ ผิดพลาดบางอย่างที่ทำให้เกียรตินิยมของคุณหลุดลอยไป คุณจะทำเช่นไร ลองมาดูคดีตัวอย่าง เรื่องนี้กัน...

นายรักดีมีใจรักในเรื่องของการเล่นกีฬาเป็นอย่างยิ่ง หลังจากที่เรียนจบอนุปริญา ด้านการแพทย์แผนไทยแล้ว จึงได้นำวุฒิการศึกษาดังกล่าวไปสมัครเรียนต่อปริญญาตรีหลักสูตร แพทย์แผนไทยต่อทันที โดยตั้งใจว่าจะทำคะแนนในระดับเกียรตินิยมให้ได้ เพื่อความฝันที่จะได้ไป ประกอบอาชีพที่ตนรักจะได้เป็นจริงโดยเร็ว เมื่อนายรักดีได้สมัครเรียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็กลับมา ศึกษาคู่มือนักศึกษาเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในการที่จะได้เกียรตินิยมอย่างขะมักเขม้น โดยในคู่มือ ได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตรและตารางเรียนสำหรับผู้ที่มิวุฒิมารศึกษาตรงตามหลักสูตร ซึ่งจะ ใช้เวลาเรียน 2 ปี และสำหรับผู้ที่มีวุฒิมารศึกษาโดยตรง ต้องลงเรียนวิชาเพิ่มเติม จะใช้เวลาเรียน

บทสัมภาษณ์

2 ปีครึ่ง ซึ่งนายรักดีก็ทราบว่าตนคือผู้ที่ไม่มีวุฒิการศึกษาโดยตรง และได้ปฏิบัติตามตารางเรียนในคู่มืออย่างเคร่งครัด และแล้วเมื่อผลคะแนนภาคสุดท้ายออกมา นายรักดีมีผลคะแนนอยู่ในระดับที่จะได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งสมดังที่ตั้งใจ แต่นั่นจจา... ในระหว่างที่นายรักดีกำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่นั้น ทางมหาวิทยาลัยได้มีการประกาศใช้ข้อบังคับฉบับใหม่ ซึ่งเป็นการยกเลิกข้อบังคับฉบับเก่าไปโดยปริยาย และส่งผลกระทบต่อนายรักดีเข้าอย่างจัง เนื่องจากในข้อบังคับฉบับใหม่นั้น ผู้ที่จะได้รับเกียรตินิยมในหลักสูตรแพทย์แผนไทยได้นั้น จะต้องใช้ระยะเวลาในการศึกษาตลอดหลักสูตรไม่เกิน 2 ปีเท่านั้น ทำให้หนังสือรับรองผลการเรียนของนายรักดีระบุแค่ผลสำเร็จจากการศึกษาตามหลักสูตร แต่ไม่ระบุว่าได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง

เหมือนวิมานที่วาดฝันไว้พังทลายลงต่อหน้า นายรักดีรีบทำหนังสือสอบถามไปยังมหาวิทยาลัย แต่คำตอบที่ได้รับกลับมาก ก็ยังยืนยันเหมือนเดิมคือ ตนไม่มีสิทธิได้รับปริญญาเกียรตินิยมเนื่องจากใช้เวลาเรียนเกินกว่าที่กำหนด และไม่มีวุฒิการศึกษาตรงกับคุณสมบัติที่กำหนด นายรักดีไม่ยอมให้ความตั้งใจเรียนของตนเสียเปล่า จึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้มหาวิทยาลัยเพิกถอนมติที่ประชุมที่เห็นว่าความสำเร็จการศึกษาของตนไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับปริญญาเกียรตินิยม และให้มหาวิทยาลัยดำเนินการให้ตนมีสิทธิได้รับปริญญาเกียรตินิยม

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ในการที่จะพิจารณานว่านักศึกษาจะได้รับเกียรตินิยมหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาจากผลการเรียน การลงทะเบียน และเกณฑ์อื่นๆ ตามข้อบังคับที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ ซึ่งต้องดูว่าในขณะที่นักศึกษาสำเร็จการศึกษานั้น มหาวิทยาลัยใช้ข้อบังคับฉบับใดเป็นเกณฑ์ ไม่ใช่พิจารณาจากข้อบังคับฉบับที่ใช้ในขณะที่ศึกษาอยู่ และเมื่อทางมหาวิทยาลัยได้เปิดสอนหลักสูตรแพทย์แผนไทย โดยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครได้ทั้งที่มีวุฒิการศึกษาโดยตรงหรือมีวุฒิการศึกษาที่ใกล้เคียงก็ได้นั้น แสดงว่ามหาวิทยาลัยยอมรับพื้นฐานความรู้อันแตกต่างกันของผู้สมัครตั้งแต่นัก และจากการที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดในคู่มือนักศึกษาถึงระยะเวลาการศึกษาที่ต่างกัน จึงทำให้ผู้สมัครในวุฒิการศึกษาที่แตกต่างกันจะต้องใช้เวลาเรียนตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด ดังนั้น การที่นายรักดีใช้เวลาเรียนเป็นเวลา 2 ปีครึ่งนั้น จึงเป็นไปตามระยะเวลาการศึกษาจริงตามวุฒิการศึกษาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร แต่ในการตีความของทางมหาวิทยาลัย

ซึ่งถือเอาระยะเวลาตามชื่อของหลักสูตร จึงเป็นการตีความที่ไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงและ
 ไม่เป็นธรรมต่อนายรักดี อีกทั้งทางมหาวิทยาลัยไม่ได้มีการชี้แจงให้ชัดเจนว่าคุณสมบัติใดที่จะทำให้
 ไม่มีสิทธิในการได้รับพิจารณาให้ได้รับปริญญาเกียรตินิยมตั้งแต่ต้น และในเมื่อนายรักดีได้ปฏิบัติตาม
 หลักเกณฑ์และวิธีการศึกษาที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ครบถ้วน ถูกต้อง นายรักดีจึงย่อมมีสิทธิ
 ได้รับการพิจารณาในการได้รับปริญญาเกียรตินิยมด้วยเช่นกัน การที่ทางมหาวิทยาลัยยอมมีมติให้นาย
 รักดีจบการศึกษาแต่ไม่อนุมัติให้ได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง จึงถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที
 กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ศาลจึงพิพากษาให้มหาวิทยาลัยเพิกถอนมติที่ประชุมในการพิจารณา
 ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยกรณีที่คุณจะได้กำหนดให้นักศึกษาเรียนวิชาเพิ่มขึ้นเพราะผู้สมัครให้วุฒิก
 ศึกษามีไม่ตรงตามคุณสมบัติที่กำหนด จึงไม่มีสิทธิได้รับปริญญาเกียรตินิยมตามข้อบังคับดังกล่าว
 เนื่องจากใช้เวลาเรียนเกินกว่าที่กำหนดในหลักสูตร และให้มหาวิทยาลัยพิจารณานอมัติให้ปริญญา
 เกียรตินิยมอันดับหนึ่งแก่นายรักดีภายใน 90 วัน นับจากวันที่คดีสิ้นสุด

เมื่อได้ฟังคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ทางมหาวิทยาลัยจึงได้ยื่นอุทธรณ์
 คำพิพากษา โดยอ้างว่าการพิพากษาของศาลยังคงคลาดเคลื่อนไม่ตรงตามข้อเท็จจริงและกฎหมาย
 ของมหาวิทยาลัย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดกลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่มหาวิทยาลัยมีมติที่ประชุมในการพิจารณา
 ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยนั้น ถือเป็นการหาแนวทางปฏิบัติภายในมหาวิทยาลัย มิใช่เป็นการ
 ใช้อำนาจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนมติดังกล่าว ศาลปกครอง
 สูงสุดไม่เห็นด้วย ส่วนการที่นายรักดีที่ได้จบการศึกษาโดยใช้เวลา 2 ปีครึ่งนั้น ถือว่าเป็นไปตาม
 ระยะเวลาที่หลักสูตรการศึกษาที่กำหนด และมีผลคะแนนตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด จึง
 มีสิทธิที่จะได้รับปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง การที่มหาวิทยาลัยไม่อนุมัติให้นายรักดีได้ปริญญา
 เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด คำอุทธรณ์ของทาง
 มหาวิทยาลัยไม่สามารถรับฟังได้

**ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้แก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยไม่ต้องเพิกถอน
 มติที่ประชุมของมหาวิทยาลัย นอกนั้นยืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น**

งานนี้นายรักดียิ้มออกได้ลึกๆ เพราะได้เกียรตินิยมมาครองสมใจ ไม่เสียแรงเปล่าจากความ
 ความพยายามอดหลับอดนอน ท่องหนังสือ ตั้งใจเรียน เห็นแบบนี้แล้วชื่นใจแทนเสียจริง...

ชีวิตไม่ได้โรย ด้วยน้ำตาล

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.475/2553

ชีวิตไม่ได้โรยด้วยน้ำตาล

รัฐพรณราย ผู้หลงใหลในรสชาติของขนมเค้กชนิดที่แฟนพันธุ์แท้ยังเรียกพี่ เทียวตระเวนชิมขนมเค้กเกือบจะทั่วทุกจังหวัด จนในที่สุดก็เปิดร้านขนมเค้กเป็นของตัวเอง ทำขนมเค้กมาหลายปี เห็นร้านข้างเคียงเขาไปยื่นขอเลขสารบบอาหาร¹และสถานที่ผลิต เพื่อให้คนซื้อมั่นใจว่าขนมเค้กที่ขายมี อย.และถูกสุขลักษณะอนามัย รัฐพรณรายก็เลยไปยื่นเรื่องกับสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยเพื่อขอเลขดังกล่าวบ้าง ซึ่งตามขั้นตอนปกติ เจ้าพนักงานจะต้องตรวจสอบสถานที่ก่อน ถึงจะออกเลขให้ได้ เมื่อเจ้าพนักงานมาตรวจสอบสถานที่ทำขนมเค้กของรัฐพรณรายก็พบว่า มีขวดน้ำ ท็อปเปอร์แวน์บานกระจกที่แตก ลังหนังสือ ถุงยาและบันไดซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการทำขนมเค้กอยู่ในบริเวณที่ทำขนมเค้ก และพบร่องเท้าวางเกาะอยู่ตามพื้น จึงได้เขียนรายงานให้รัฐพรณรายนำสิ่งของที่ไม่เกี่ยวกับการผลิตขนมเค้กออกไปจากบริเวณนั้น และให้หาที่วางรองเท้าให้เหมาะสม เมื่อรัฐพรณรายแก้ไขสิ่งต่างๆ ตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานแล้วจึงแจ้งให้เจ้าพนักงานมาตรวจสอบที่ใหม่อีกครั้ง และในการตรวจสอบครั้งที่ 2 นี้ เจ้าพนักงานก็ให้รัฐพรณรายนำคอมพิวเตอร์ไปเก็บไว้บริเวณอื่น และห้ามนำรถมาจอดในสถานที่ผลิตขนมเค้ก รัฐพรณรายก็ปฏิบัติตามแต่โดยดี และให้เจ้าหน้าที่

¹ เลขสารบบอาหารคือ เลขประจำตัวผลิตภัณฑ์อาหาร จะเป็นตัวเลข 13 หลักแสดงอยู่ภายในกรอบเครื่องหมาย อย.

มาตรวจสถานที่ใหม่อีกเป็นครั้งที่ 3 โดยคิดว่าครั้งนี้ร้านขนมเค้กของเธอจะได้เลขสารบบอาหารและสถานที่ผลิตอาหารสมาชิกซะที แต่ผลกลับไม่เป็นดังที่รัฐพรคนรายคิด เพราะเจ้าพนักงานได้ให้เธอแก้ไขปรับปรุงผาผนังให้เรียบร้อย เปลี่ยนหลอดไฟเป็นแบบมีฝาครอบ และให้ใส่หมวกและผ้ากันเปื้อนทุกครั้งที่ทำกรผลิตขนมเค้ก หากรัฐพรคนรายแก้ไขข้อบกพร่อง เรียบร้อยแล้วจึงจะกลับมามาตรวจสถานที่ใหม่อีกครั้ง

รัฐพรคนรายสุดที่จะทนกับการตรวจสถานที่การผลิตขนมเค้กของเธอซึ่งใช้ระยะเวลาหลายครั้งมาก และแต่ละครั้งก็ให้แก้ไขข้อบกพร่องไม่เหมือนกันเลย สร้างขึ้นตอนยุ่งยากและก่อให้เกิดความล่าช้า จึงได้โทรศัพท์ไปร้องเรียนที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยว่าเธอยื่นขอคำขอเลขสารบบอาหารไว้แต่สถานที่ผลิตยังไม่ผ่านการตรวจสอบเสียที ทางเจ้าพนักงาน จึงได้กำหนดวันนัดหมายให้รัฐพรคนรายเข้ามาพบที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยเพื่อชี้แจงข้อบกพร่องของร้านขนมเค้กดังกล่าว แต่เนื่องจากวันที่เจ้าพนักงานนัดนั้น รัฐพรคนรายมีเค้กของลูกค้าที่ต้องทำส่งเป็นจำนวนมากพอสมควร จึงแจ้งไปยังเจ้าพนักงานว่าไม่สะดวกในวันดังกล่าว เจ้าพนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยจึงบอกให้รัฐพรคนรายกลับไปแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆให้เรียบร้อยก่อน แล้วค่อยมายื่นคำขอเลขสารบบอาหารใหม่อีกครั้ง และได้ส่งคืนคำขอของรัฐพรคนรายกลับมาที่บ้านในเวลาต่อมา

รัฐพรคนรายไม่ยอมให้ความฝันที่จะเป็นเจ้าของร้านเค้กที่มีมาตรฐานหายไปต่อหน้าต่อตา จึงนำเรื่องมายื่นฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมีคำสั่งให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยพิจารณาคำขอเลขสารบบอาหารและเลขสถานที่ผลิตอาหารของตนใหม่

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อแนะนำของเจ้าพนักงานที่ให้รัฐพรคนรายแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ภายในสถานที่ผลิตขนมเค้กนั้นถือเป็นการแนะนำที่มีสาระสำคัญเพื่อให้การผลิตอาหารนั้นสะอาด มีสุขลักษณะที่ดีและปลอดภัยต่อผู้บริโภค แต่เจ้าพนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยไม่ได้ใช้หลักเกณฑ์สุขลักษณะทั่วไปในการผลิตอาหารที่ใช้ปฏิบัติอยู่จริงมาเป็นแนวทางในการเข้าตรวจสถานที่การผลิตขนมเค้กของรัฐพรคนราย จริงๆ แล้วในการตรวจสอบสถานที่นั้นเมื่อเจ้าพนักงานพบข้อบกพร่องก็ควรที่จะรวบรวมข้อบกพร่องทั้งหมดและแจ้งให้แก้ไขในคราวเดียวกัน และควรมอบเอกสารหลักเกณฑ์สุขลักษณะทั่วไปในการผลิตอาหารไว้ให้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงสถานที่ผลิตอาหารในครั้งต่อไป หากปฏิบัติเช่นนั้นแล้วเมื่อเจ้าพนักงานมาตรวจสถานที่ในครั้งต่อไปซ้ำอีกก็สามารถที่จะทำได้โดยง่ายและไม่เป็นการแนะนำข้อแก้ไขที่แตกต่างกัน ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยเข้าตรวจสอบสถานที่ทำขนมเค้กของรัฐพรคนราย

ถึง 3 ครั้ง และมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขข้อบกพร่องที่แตกต่างกัน จึงเป็นการตรวจสอบที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่ได้กำหนดไว้ และยังเป็นการสร้างภาระให้กับประชาชนเกินสมควร อีกทั้งการที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยซึ่งมีหน้าที่ในการออกใบอนุญาตเลขสถานที่ผลิตอาหารตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ.2522 แต่ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ดังกล่าวให้กับรัฐพรณราย จึงถือว่าสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยดำเนินการตรวจสอบสถานที่ทำขนมเค้กของรัฐพรณรายตามคำขอที่ยื่นไปให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์สุลักษณะทั่วไปในการผลิตอาหารตามรูปแบบที่กำหนดเป็นมาตรฐานให้ครบถ้วนในคราวเดียวกันและแจ้งผลการพิจารณาให้รัฐพรณรายทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด

คราวนี้รัฐพรณรายก็ต้องเร่งไปปรับปรุงร้านของตัวเองให้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานที่กำหนดไว้โดยเร็ว เพื่อที่จะได้แจ้งให้ทางสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยเข้าไปตรวจสอบใหม่อีกครั้ง **เพื่อที่ฝันในการเป็นเจ้าของร้านเค้กที่มีมาตรฐานจะได้เป็นจริงในเร็ววัน** เฮ้อ... ชีวิตก็ไม่ได้ราบรื่น หอมหวานเหมือนรสชาติของขนมเค้กที่ชื่นชอบเสมอไปหรอกนะ ไม่มีอะไรที่ได้มาง่ายๆ โดยไม่ใช้ความพยายาม แต่ไม่ว่ายังไง เพื่อความฝันและความสำเร็จที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม ลู้เด้นะ รัฐพรณราย.....

ทางใครทางมัน [ดีกว่าไหม]

เทียบเคียงคำนิพาคาศาสตร์ปกครองสูงสุดที่

อ.503/2551

ทางใครทางมัน (ดีกว่าไหม)

ระบบชลประทานถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเพาะปลูกของเกษตรกร เหตุการณ์นี้จะเป็นอย่างไรถ้าที่ดินที่ใช้ทำกินนั้นมีแต่ทางน้ำเข้า โดยไม่มีทางระบายน้ำออก และต้องอาศัยทางระบายน้ำของผู้อื่นอยู่เสมอ โดยที่ไม่ได้รับการเหลียวแลจากหน่วยงานที่มีหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และปล่อยให้ชาวบ้านแก้ไขปัญหากันอย่างตามมีตามเกิด ต้องติดตามจากเรื่องราวของสถานีเคดิปปาครองสถานีนี้...

เรื่องนี้เป็นเรื่องราวของนายอาทิจ ที่มีอุดมการณ์แน่วแน่ที่จะพัฒนาถิ่นฐานบ้านเกิดของตนเองให้มีความเจริญรุ่งเรืองด้วยอาชีพเกษตรกรรม โดยไม่ยอมให้ตนเองต้องถูกความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมพัดพาชีวิตเข้าสู่สังคมเมืองเหมือนเพื่อนรุ่นเดียวกันที่ต่างก็มุ่งหน้าหาโอกาสในเมืองใหญ่ จนต้องละทิ้งความรักของครอบครัว พ่อแม่ญาติพี่น้องไปอยู่ที่อื่น

แม้นายอาทิจ จะเป็นเกษตรกรที่ไม่ได้มีฐานะร่ำรวยมากนัก แต่ก็มี ความภาคภูมิใจในความเป็นเกษตรกรสืบหลังของชาติ มีชีวิตที่พอเพียงและมีความสุขกับธรรมชาติเรือกสวนไร่นาที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยซึ่งตนเองเป็นผู้สร้างขึ้นมากับมือ โดยที่ดินผืนที่นายอาทิจถือกรรมสิทธิ์อยู่นั้นเป็นที่ดินที่เข้าร่วมโครงการจัดรูปที่ดินเกษตรกรรม นายอาทิจวาดหวังไว้ว่าจะทำให้ที่แห่งนี้ให้กลายเป็นผืนดินที่มีแต่ความเจริญงอกงามและเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างพืชพันธุ์ธัญญาหารหล่อเลี้ยงชีวิตของผู้คนในประเทศ

แต่ผลสำเร็จตามที่หวังไว้คงไม่ได้มาดังได้โดยง่ายแน่ๆ เหตุเพราะการชลประทานที่สำนักงานจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดดำเนินการให้แก่ที่ดินของนายอาทิตย์นั้น ได้จัดสร้างเพียงเฉพาะระบบส่งน้ำดีเข้ามาเรียกสวนไร่นา แต่ไม่ได้จัดสร้างระบบระบายน้ำทิ้งให้ เพราะเห็นว่าที่ดินของนายอาทิตย์มีลักษณะเป็นแปลงเล็กรูปแปลงยาวและแคบเกินไปไม่เหมาะที่จะทำการเกษตรแผนใหม่ และเนื้อที่ดินอาจถูกหักเกินกว่าร้อยละเจ็ดของมูลค่าประเมินที่ดินเดิม จึงไม่ได้ออกแบบระบายน้ำไว้ในที่ดินดังกล่าว

โดยสำนักงานจัดรูปที่ดินให้นายอาทิตย์ใช้วิธีระบายน้ำผ่านที่ดินแปลงข้างเคียง ซึ่งแม้ว่าเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงจะได้ทำหน้าที่ขุดลอกให้นายอาทิตย์จะระบายน้ำผ่านแปลงที่ดินของตนได้ ยกเว้นในช่วงหว่านข้าวหรือหว่านปุ๋ย แต่ในบางครั้งนายอาทิตย์และเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงก็มีเหตุวิวาทกันเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ซึ่งนายอาทิตย์ได้ร้องเรียนกรณีนี้ต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ให้ได้

นอกจากนี้ภายหลังจากที่ได้มีการจัดรูปที่ดินตั้งแต่ปี 2526 จนถึงปัจจุบัน นายอาทิตย์ยังไม่ได้รับหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินในเขตโครงการจัดรูปที่ดินแต่อย่างใด ทั้งที่เจ้าของที่ดินเขตท้องที่เดียวกันได้รับโฉนดที่ดินใหม่แล้ว

เมื่อนายอาทิตย์ได้สอบถามไปยังสำนักงานจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดก็ได้รับแจ้งว่าให้นำส่งโฉนดที่ดินเดิมก่อนจึงจะออกโฉนดที่ดินฉบับใหม่ให้ นายอาทิตย์จึงนำส่งโฉนดที่ดินเดิมไปให้เมื่อปี 2543 แต่ในที่สุดก็ไม่มีการดำเนินการออกโฉนดที่ดินให้แก่นายอาทิตย์ตามที่ได้เคยแจ้งไว้

นายอาทิตย์เห็นว่าถ้ายังปล่อยให้ปัญหาต่างๆ ยิ่งคาราซึ่งอยู่เช่นนี้อาจจะสร้างปัญหาต่อตนเองและรุ่นลูกหลานของตนในอนาคตอย่างไรไม่มีวันสิ้นสุดได้ จึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลสั่งให้คณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดจัดสร้างระบบระบายน้ำทิ้ง (คูระบายน้ำ) ในที่ดินของนายอาทิตย์ และให้คณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอด กับเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสืบทอดดำเนินการออกโฉนดที่ดินใหม่ให้แก่นายอาทิตย์

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดมีหน้าที่ในการดำเนินการจัดรูปที่ดินและจัดสร้างระบบการชลประทานและการระบายน้ำ ถนน หรือทางลำเลียงในไร่นาและสาธารณูปโภค เพื่อให้ที่ดินทุกแปลงได้รับประโยชน์จากโครงการชลประทานและการสาธารณูปโภค โดยทั่วถึง ตามพระราชบัญญัติจัดรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.2517

โดยการชลประทานและการระบายน้ำนั้น แม้ไม่จำเป็นว่าที่ดินทุกแปลงจะต้องมีคูระบายน้ำ เพราะสภาพภูมิประเทศที่ตามหลักทางวิศวกรรมแล้วไม่อาจจัดสร้างได้ แต่อย่างน้อยที่ดินทุกแปลง จะต้องสามารถระบายน้ำได้ เพราะหากไม่สามารถระบายน้ำได้ก็ย่อมจะทำให้เกิดความเดือดร้อนหรือเสียหายต่อการประกอบอาชีพของเจ้าของที่ดินและไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการจัดรูปที่ดิน

ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสึเทา ออกแบบผังแปลงที่ดินของนายอาทิจให้มีเพียงระบบระบายน้ำเข้า แต่ไม่มีระบบระบายน้ำออกหรือคูระบายน้ำ โดยปล่อยให้นายอาทิจและเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงในเขตโครงการจัดรูปที่ดินเดียวกัน ใช้คูระบายน้ำร่วมกัน ทำให้บางครั้งเกิดเหตุวิวาทกันเกี่ยวกับการระบายน้ำโดยไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสึเทา ได้จัดการให้นายอาทิจระบายน้ำผ่านที่ดินข้างเคียงด้วยวิธีการที่จะให้เจ้าของที่ดินข้างเคียงและนายอาทิจได้ใช้ประโยชน์ร่วมกันอย่างสงบสุข

กรณีนี้จึงไม่อาจถือว่าคณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสึเทา ได้จัดให้มีการระบายน้ำที่ถาวร และไม่ทำให้เจ้าของที่ดินข้างเคียงมีข้อพิพาทต่อกัน การไม่ดำเนินการดังกล่าวของคณะกรรมการจัดรูปที่ดิน จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ส่วนการดำเนินการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินสำหรับแปลงที่ดินในเขตโครงการจัดรูปที่ดินนั้น หัวหน้าสำนักงานจัดรูปที่ดินจังหวัดและเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดมีหน้าที่ในการดำเนินการรังวัดปักหลักหมายเขตที่ดินและลงชื่อในฐานะผู้นำทำการสำรวจตามประมวลกฎหมายที่ดิน หลังจากนั้นให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสึเทาดำเนินการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินต่อไป

ดังนั้น เมื่อคณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสึเทา มิได้มีหน้าที่ในการดำเนินการออกโฉนดที่ดินใหม่แทนโฉนดที่ดินของนายอาทิจ จึงไม่ถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้คณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสึเทา ดำเนินการปรับปรุงแผนการจัดรูปที่ดินบริเวณพิพาทโดยจัดให้มีคูระบายน้ำเข้าซึ่งที่ดินของนายอาทิจให้แล้วเสร็จภายใน 180 วันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และภายหลังจากนั้นให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสึเทาร่วมกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องดำเนินการออกโฉนดที่ดินฉบับใหม่ให้แก่นายอาทิจให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

สุดท้ายศาลท่านก็เห็นว่าเรื่องแบบนี้ทางใครทางมันน่าจะเหมาะสมกว่า นายอาทิจ ก็จะมีทางระบายน้ำเป็นของตนเองโดยไม่ต้องไปยึดแย้งกับใครอีก และยังได้โฉนดที่ดินฉบับใหม่เสียที่ หลังจากนั้นจะได้มีตั้งหน้าตั้งตาทำอาชีพกสิกรรมที่เป็นรากเหง้าของสังคมไทยเพื่อสร้างชาติให้มีความรุ่งเรืองสืบต่อไป สมดังบทเพลงที่ว่า "กสิกรรม แข็งขันเป็นกระดูกสันหลังของชาติ ไทยจะเรืองอำนาจเพราะไทยเป็นชาติกสิกรรม"

เห็นก็ช่าง...
ไม่เห็นก็ช่าง... ไม่ได้ !!!!

เทียบเคียงคำนิพจนานุกรมปกครองสูงสุดที่

อ.231/2551

เห็นก็ช่างไม่เห็นก็ช่าง...ไม่ได้ !!!

การนั่งรถชมวิววิวทัศน์ที่คนมักเป็นกิจกรรมที่หลายคนใช้เป็นกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจในยามว่างอยู่เสมอ แต่คงเป็นความสนุกแบบพิลึกเหมือนกัน!! ถ้าหากการเดินทางในทรี่ปนั้นคุณเหมือนต้องโดนปิดหูปิดตาไม่ให้รับรู้ไม่ให้มองเห็นสิ่งใดๆ เลยตลอดสองข้างทาง นอกจากห้องสี่เหลี่ยมของรถโดยสาร ที่นั่งที่คับแคบ และเพื่อนร่วมทางที่เราไม่รู้จังกักคุ่น พร้อมกับระยะเวลาที่ยาวนานกว่าจะถึงที่หมาย ดังเช่นเรื่องราวของนายตงฉินคนนี้ ที่มีเรื่องมีราวกันจนขึ้นโรงขึ้นศาลกันเลยทีเดียว

เรื่องมีอยู่ว่า นายตงฉิน เป็นข้าราชการหนุ่มไฟแรงที่เพิ่งบรรจุเข้ารับราชการใหม่และปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเมืองบางกอกอันศิวิไลซ์ไฮโซ โดยในช่วงเทศกาลสำคัญที่มีวันหยุดยาวมักจะเดินทางไปกลับบ้านเกิดของตนที่อยู่ต่างจังหวัด เพื่อไปเยี่ยมเยียนพ่อแม่ญาติพี่น้องของตน และใช้บริการรถไฟอยู่เป็นประจำ เพราะหลงเสน่ห์ความงดงามของวิวทัศน์และบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติตลอดสองข้างทางที่สามารถสัมผัสได้ในราคาไม่แพง เหมาะสมกับข้าราชการชั้นผู้น้อยอย่างตนเอง

เมื่อวันหยุดยาวมาถึงนายตงฉินเดินทางกลับต่างจังหวัดตามปกติ โดยตีตัวขึ้นรถไฟขบวนด่วนพิเศษขบวนหนึ่งที่เริ่มออกจากซานชาลาต้นทางในเวลา 08.30 น. และถึงปลายทางในเวลา

18.44 น. ตลอดระยะเวลาประมาณ 10 ชั่วโมง ที่นั่งอยู่บนรถไฟขบวนนี้ นายตงฉินกลับไม่ได้มีความอึดอเมใจเหมือนการเดินทางครั้งที่ผ่านๆ มา เพราะในครั้งนี้นายตงฉินไม่สามารถมองผ่านกระจกหน้าต่างออกไปเพื่อพักสายตาและชื่นชมภาพบรรยากาศสองข้างทางรถไฟได้เลย เนื่องจากได้มีการนำแผ่นป้ายโฆษณาสินค้าและบริการที่มีลักษณะเป็นรูปวงล้อเล็กๆ ที่พอให้แสงสว่างลอดผ่านเข้ามาได้ มาปิดที่กระจกหน้าต่างภายนอกตู้รถไฟโดยสารของขบวนรถไฟ ส่งผลให้เกิดอาการตาพร่ามัวและคลื่นไส้ ประกอบกับการเดินทางดังกล่าวใช้เวลายาวนานหลายชั่วโมงจึงสร้างความทุกข์ทรมานแก่ร่างกายและจิตใจของนายตงฉินเป็นอย่างมาก

นายตงฉินใช้เวลาที่นั่งบนรถไฟอยู่นั้นครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรดี เพราะถ้าหากยังคงมีการติดป้ายโฆษณาในลักษณะนี้บนหน้าต่างรถไฟทุกขบวน การโดยสารรถไฟในครั้งต่อไปทุกครั้งอาจจะสร้างความลำบากให้แก่ตนเองอยู่เช่นเดิม และเห็นว่าผู้โดยสารคนอื่น ๆ ก็น่าจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกับตนเอง ดังนั้น ในฐานะที่ตนเองเป็นข้าราชการไทยที่ทำหน้าที่รับใช้ประชาชน ควรต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อแก้ไขความเดือดร้อนของประชาชนทั่วไปที่ต้องใช้บริการรถไฟเป็นประจำทุกวัน

นายตงฉินจึงได้มีหนังสือร้องทุกข์ไปที่การรถไฟแห่งประเทศไทยเพื่อขอให้ขูดลอกแผ่นป้ายโฆษณาดังกล่าวออกจากหน้าต่างตู้รถไฟโดยสาร แต่กลับได้รับแจ้งว่าการติดป้ายโฆษณาดังกล่าวเป็นนโยบายเพิ่มรายได้ของการรถไฟแห่งประเทศไทย และสัญญาอนุญาตการติดป้ายโฆษณาดังกล่าวคงเหลือระยะเวลาอีก 10 เดือน โดยในการทำสัญญาครั้งต่อไปจะยกเว้นการติดป้ายโฆษณาบริเวณกระจกหน้าต่างตู้รถไฟโดยสารของขบวนรถไฟทุกขบวนให้

สุดท้ายก็ไม่มีการดำเนินการแก้ไขใดๆ เลยจากการรถไฟแห่งประเทศไทยและปล่อยให้ นายตงฉินต้องร้องเพลงรอ ร้อ รอ...อย่างสิ้นทนต่อไปอีก 10 เดือน จนซักจะหมดความอดทน จึงได้นำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลพิพากษาให้การรถไฟแห่งประเทศไทยดำเนินการขูดลอกแผ่นป้ายโฆษณาออกจากกระจกหน้าต่างของตู้รถไฟโดยสารทุกสายทั่วประเทศ และทำความสะอาดกระจกหน้าต่างตู้รถไฟโดยสารของขบวนรถไฟทุกขบวนให้สะอาด

ศาลปกครองสูงสุด มีคำวินิจฉัยว่าตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติการรถไฟแห่งประเทศไทย พ.ศ.2494 กำหนดให้การรถไฟแห่งประเทศไทยมีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำกิจการรับขนส่งผู้โดยสาร สินค้า พัสดุภัณฑ์และของอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับกิจการรถไฟซึ่งเป็นบริการสาธารณะ

โดยในการจัดทำกิจการสาธารณะดังกล่าว นอกจากจะต้องจัดให้มีขบวนรถไฟสำหรับขนส่งผู้โดยสารสินค้า พัสดุดังกล่าว และของอื่นๆ อย่างเพียงพอแก่ความต้องการของประชาชนแล้ว ยังจะต้องดูแลรักษาส่วนต่างๆ ของตู้รถโดยสารของขบวนรถไฟ ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการจัดทำบริการสาธารณะดังกล่าว เช่น ที่นั่ง ที่นอนของผู้โดยสาร รวมทั้งประตูหน้าต่างของตู้รถโดยสารให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้ดีและสามารถอำนวยความสะดวกสบายในการเดินทางให้แก่ผู้โดยสารได้ตามสมควร

ซึ่งในส่วนของหน้าต่างนั้น รถโดยสารทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นรถโดยสารส่วนบุคคลหรือรถโดยสารสาธารณะ และไม่ว่าจะเป็นรถโดยสารปรับอากาศหรือรถโดยสารไม่ปรับอากาศ จะต้องมียานหน้าต่าง โดยหน้าต่างรถโดยสารมิได้มีไว้เพียงเพื่อให้แสงสว่างจากภายนอกเข้าไปภายในรถได้เท่านั้น แต่ยังมีไว้เพื่อให้ผู้โดยสารสามารถมองเห็นสรรพสิ่งที่อยู่บนนอกรถเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินในระหว่างที่อยู่ในรถและระแวดระวังภัยอันตรายที่อาจจะมิจากภายนอกอีกด้วย

รถโดยสารที่ไม่มีหน้าต่างจึงไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นรถโดยสาร แต่เป็นรถขนส่งสินค้าและพัสดุดังกล่าว และต้องถือว่าผู้ให้บริการรถโดยสารสาธารณะที่ไม่มีหน้าต่างปฏิบัติต่อผู้โดยสารเยี่ยงวัตถุซึ่งเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้โดยสาร

ดังนั้น การรถไฟแห่งประเทศไทย จึงมีหน้าที่ที่จะต้องจัดให้ตู้รถโดยสารของขบวนรถไฟทุกขบวนมียานหน้าต่าง และดูแลรักษาหน้าต่างตู้รถโดยสารทุกคันให้อยู่ในสภาพที่สามารถใช้การได้สมดังวัตถุประสงค์ของการจัดให้มีหน้าต่าง การที่การรถไฟแห่งประเทศไทยทำสัญญาเช่าติดตั้งป้ายโฆษณาภายนอกตู้รถโดยสาร โดยยินยอมให้ติดตั้งป้ายโฆษณาที่กระจกหน้าต่างรถโดยสารได้ด้วย จึงเป็นการใช้หน้าต่างรถโดยสารแสวงหารายได้ จนทำให้ผู้โดยสารไม่อาจใช้ประโยชน์จากหน้าต่างรถโดยสารตามวัตถุประสงค์ของการจัดให้มีหน้าต่างได้ตามที่ควรจะเป็น ถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ในการจัดทำกิจการรับขนส่งผู้โดยสาร ซึ่งเป็นการบริการสาธารณะตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการขูดลอกแผ่นป้ายโฆษณาออกจากบริเวณกระจกหน้าต่างตู้รถโดยสารและทำความสะอาดกระจกหน้าต่างตู้รถโดยสารรถไฟทุกคันให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

จบลงด้วยดีแบบนี้ ต้องขอปรบมือเสียงดัง ๆ ให้แก่นายตงฉินข้าราชการไทยใจงามผู้หนึ่งที่กล้าหาญต่อสู้กับหน่วยงานของรัฐ เพื่อให้ศาลได้วางหลักในการจัดบริการสาธารณะให้แก่ประชาชน ซึ่งรัฐต้องให้ความใส่ใจและคำนึงถึงความสำคัญของประชาชนผู้ใช้บริการเป็นที่ตั้ง ไม่ใช่ผลประโยชน์ใดๆ ทางธุรกิจ และอุทหาธรรมเรื่องนี้ยังใช้เป็นแนวทางในการจัดบริการขนส่งผู้โดยสารประเภทอื่นๆ ได้อีกเช่นกัน ขอเพียงแค่รัฐนึกคิด หันมาใส่ใจ และจริงจังกับประชาชนเท่านั้น...คุณภาพชีวิตของคนไทยก็จะดีขึ้นทันตาเห็น

Khao Phanom

อุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา
Khao Phanom-Benchua National Park

KRABI

ท่าเรือท่าขมิ้น
Krabi Deep Sea Port

เหนือคลอง

Nua Khlong

คลองท่อม

Khlong Thom

วังแฉ่ง

Wang Anset

เกาะลันตา

Ko Lanta

เกาะลันตาน้อย
Ko Lanta Noi

เกาะลันตาใหญ่
Ko Lanta Yai

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา
Mu Ko Lanta National Park

สิเกา

Sikao

เกาะน้อย
Ko Noi

หาดชางเล้ง
Hat Chang Leng

น้ำตกเจ็ดห้วย
Ang Thong Fa

กันตัง

ชอยแแถบอยู่ใต้...
ใจแแถบอยู่**ปาก** !!!!

เทียบเคียงคำพิพากษาคำลงปกครองสูงสุดที่

อ.469-470/2551

ชอยแคบอยู่ได้...ใจแคบอยู่ยาก !!!

ขึ้นชื่อว่าชอยคงไม่ได้กว้างใหญ่ราวกับถนนที่มีหกหรือแปดเลนเป็นแน่แท้ จะเป็นอย่างไรละ หากชอยที่คับแคบอยู่แล้วแต่มีคนในชอยใจแคบยิ่งกว่าโดยเห็นแก่ตัวเข้ามารุกล้ำที่สาธารณะเพื่อมาใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว ต้องติดตามจากเรื่องราวของดาราสาวดาวรุ่งในสถานีนี้กันได้เลย

นางสาวอิงฟ้า นางเอกสาวพรราวเสน่ห์แห่งวงการบันเทิง มีอาคารพาณิชย์สำหรับพักอาศัยกับครอบครัวอยู่ในบริเวณท้ายชอยของชอยเจ็ดสี การเดินทางขึ้นรถขึ้นบราภายในชอยก็เป็นไปด้วยความสะดวกมิได้ติดขัดแต่อย่างใด แม้ปริมาณรถจะมากเพราะมีผู้คนอยู่อาศัยเพิ่มขึ้นแต่ก็ยังอยู่สภาพที่คล่องตัวพอสมควร แต่เมื่ออาคารเลขที่ 9/21 และ 9/23-9/28 ที่อยู่ต้นชอยได้ก่อสร้างประตูรั้วเหล็กดัดและหลังคาปกคลุมบริเวณที่วางหน้าอาคารรุกล้ำถนนชอยและทางสาธารณะ ทำให้ถนนที่ใช้สัญจรคับแคบลง และสร้างความติดขัดในการจราจรจนบางครั้งต้องทำให้ตนต้องไปจ่ายละครล่าช้า แม้นางสาวอิงฟ้าจะต่อว่าต่อขานถึงความเห็นแก่ตัวของเจ้าของอาคารดังกล่าวอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่เป็นผล

นางสาวอิงฟ้าจึงร้องเรียน ไปยังผู้อำนวยการเขตห้วยยู่ง ได้รับแจ้งว่าได้มีการสั่งให้เจ้าของอาคาร 9/21 รื้อถอนรั้วและทำที่ดินในส่วนที่รูกล้าให้อยู่ในสภาพเดิมแล้ว ส่วนกรณีอาคารเลขที่ 9/23-9/28 ได้ตรวจสอบอาคารดังกล่าวแล้วเห็นว่าที่วางหน้าอาคารต้องมีไม่น้อยกว่า 6 เมตร แต่ได้มีการตัดแปลงต่อเติมหลังคาปกคลุมที่วางดังกล่าว และได้ตรวจสอบทะเบียนราษฎรพบว่าอาคารนี้ไม่มีผู้อยู่อาศัย ขณะนี้อยู่ระหว่างการขอคัดสำเนาโฉนดที่ดินและกรรมสิทธิ์อาคารจากสำนักงานที่ดิน โดยหากทราบเจ้าของกรรมสิทธิ์แล้วจะได้เร่งรัดออกคำสั่งเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

นางสาวอิงฟ้าเห็นว่า หนังสือชี้แจงดังกล่าวไม่ได้ให้ข้อมูลที่กระจ่างชัดและครบถ้วนตามที่ตนร้องเรียนไป อีกทั้งถ้าปล่อยให้ปัญหานี้ยังคงอยู่ต่อไป ตนก็จะต้องไปทำงานสายอยู่เรื่อยๆ ทำให้เสียภาพพจน์ดาราชั้นนำของประเทศ และด้วยความเป็นนางเอ็ก นางเอกอยู่ในทุกองคค์ของหัวใจ อิงฟ้าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อให้ช่วยเหลือสังคมในขอให้ได้อยู่กันอย่างปกติสุข จึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ ผอ.เขตห้วยยู่งปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายควบคุมอาคารกำหนดไว้

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า แม้อาคารของนางสาวอิงฟ้าจะอยู่ท้ายซอย แต่ยังคงจำเป็นต้องอาศัยถนนซอยเข้าออกโดยผ่านอาคารเหล่านี้ การก่อสร้างตัดแปลงทำให้ถนนซอยคับแคบเป็นอุปสรรคต่อการสัญจรเข้าออก นางสาวอิงฟ้าจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา 42 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

สำหรับประเด็นเกี่ยวกับว่าผอ.เขตห้วยยู่งละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารกำหนดหรือไม่ นั้น กรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารเลขที่ 9/21 เลขที่ 9/23 เลขที่ 9/24 - 25 เลขที่ 9/26 เลขที่ 9/27 และเลขที่ 9/28 สร้างประตูและรั้วเหล็กตัดรูกล้าทางสาธารณะในซอยเจ็ดสี นั้น

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า **กรณีของอาคารเลขที่ 9/21** แม้เจ้าของอาคารได้มีหนังสือแจ้งผอ.เขตห้วยยู่งว่ากำลังดำเนินการรื้อถอน แต่จนขณะนี้ยังไม่ดำเนินการรื้อถอน การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืน พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522

ส่วนกรณีของอาคารเลขที่ 9/23 ถึงอาคารเลขที่ 9/25 ภายหลังจากที่ผอ.เขตห้วยยู่งได้มีคำสั่งให้รื้อถอนอาคารหรือสิ่งก่อสร้างที่รุกล้ำทางสาธารณะแล้ว แต่ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้ดำเนินการรื้อถอนแต่อย่างใด ผอ.เขตห้วยยู่งย่อมมีอำนาจตาม พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องถิ่น ที่ พระพุทธศักราช 2457 และประมวลกฎหมายที่ดินและ พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 จึงถือได้ว่าผอ.เขตห้วยยู่งละเลยต่อการใช้อำนาจดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

กรณีของการสร้างรั้ว และประตูรั้วเหล็กดัดของอาคารเลขที่ 9/26 เลขที่ 9/27 และ เลขที่ 9/28 ผอ.เขตห้วยยู่งได้เข้าไปตรวจสอบแล้วเห็นว่าได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารแล้วจึงไม่ได้มีคำสั่งให้ดำเนินการใดๆ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายแล้ว

กรณีที่เจ้าของอาคารเลขที่ 9/23 ถึงเลขที่ 9/28 ได้ก่อสร้างหรือดัดแปลงในส่วน ของหลังคาหรือสิ่งปกคลุมตลอดแนวบริเวณด้านหน้าอาคารโดยไม่มีที่ว่าง 30 ใน 100 ส่วน นั้น ศาลเห็นว่า การที่ผอ.เขตห้วยยู่ง ได้ออกคำสั่งให้ผู้ครอบครองอาคารดังกล่าวระงับการดัดแปลงอาคาร และให้รื้อถอนอาคารทั้งหมดหรือบางส่วนโดยอาศัยอำนาจตาม พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 แล้ว โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารเลขที่ 9/23 -9/28 ได้รื้อถอนหลังคาส่วนที่ ปกคลุมที่ว่างดังกล่าวออกแล้ว แต่ไม่ได้รื้อเสาทีรับคานหลังคาออกและใช้ผ้ากันแดดสีดำมาคลุมแทน หลังคาเดิม ซึ่งโครงสร้างและส่วนประกอบดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งของหลังคาด้วย จึงเป็นกรณีที่ยังไม่ได้ดำเนินการตามคำสั่งของผอ.เขตห้วยยู่งที่ให้รื้อถอนอาคารทั้งหมดหรือบางส่วน ตามมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และผอ.เขตห้วยยู่งในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการ ตามมาตรา 43 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น การที่ผอ.เขตห้วยยู่งยังไม่ดำเนินการเพื่อทำการ รื้อถอนเสาทีรับคานหลังคาออกจากที่ว่างด้านหน้าอาคารจึงเป็นกรณีที่ผอ.เขตห้วยยู่งในฐานะ เจ้าพนักงานท้องถิ่นละเลยหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้

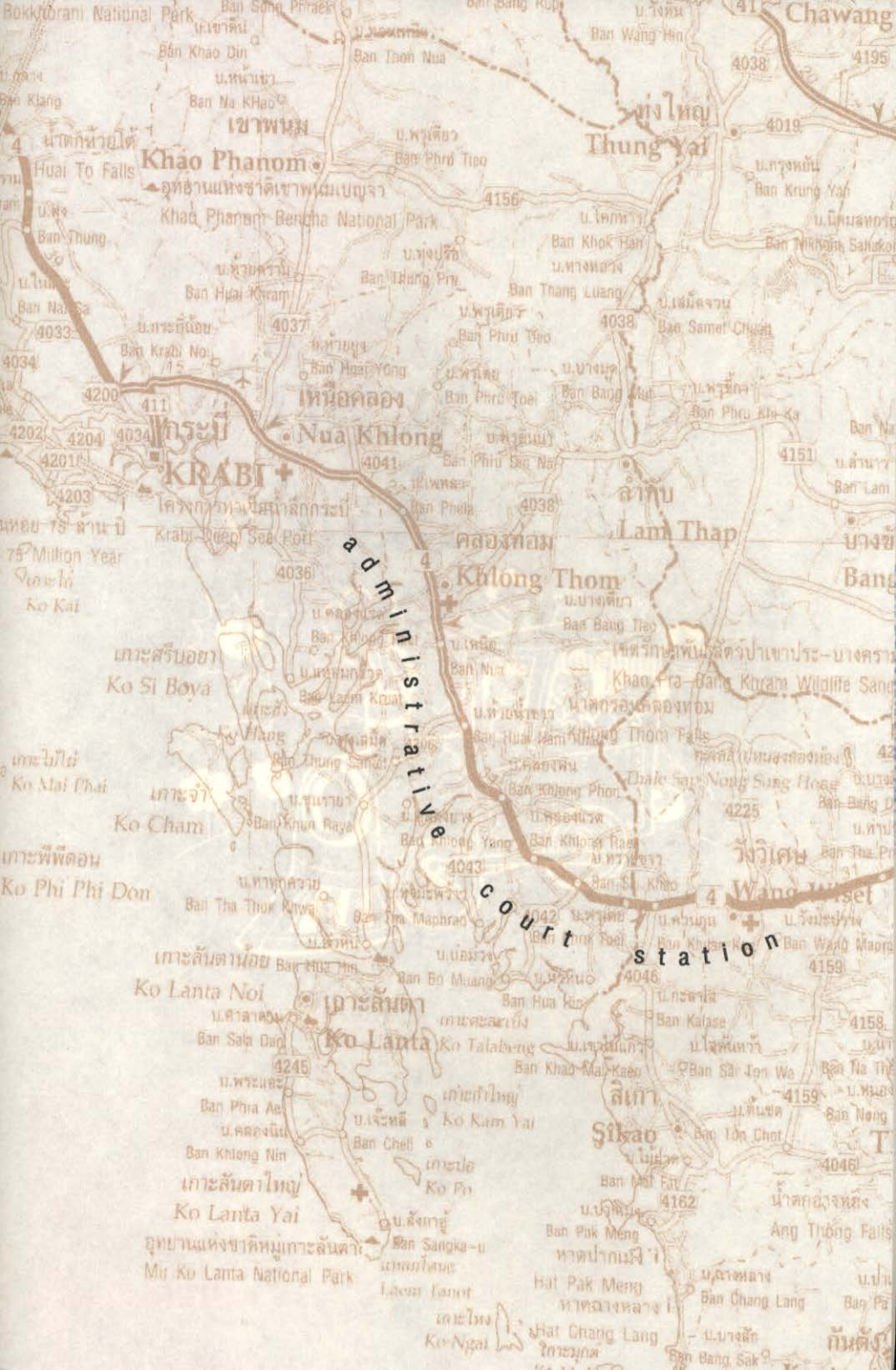
นิพากษาให้ ผอ.เขตห้วยยู่ง ปฏิบัติตามมาตรา 117 มาตรา 118 และมาตรา 122 แห่ง พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องถิ่น ที่ พระพุทธศักราช 2457 และมาตรา 9 ประกอบมาตรา 108 ทวิ แห่ง ประมวลกฎหมายที่ดิน และมาตรา 40 มาตรา 42 และมาตรา 43 แห่ง พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ในกรณีของอาคารเลขที่ 9/21 เลขที่ 9/23 และเลขที่ 9/24-25 ในส่วนที่สร้างรั้วและ ประตูรั้วเหล็กดัดรุกล้ำทางสาธารณะภายในขอบเขตสี่

ส่วนกรณีอาคารเลขที่ 9/23 ถึงเลขที่ 9/28 ในส่วนที่ก่อสร้างหลังคาหรือสิ่งปกคลุม
ตลอดแนวที่วางด้านหน้าอาคารดังกล่าว ให้ขอ.เขตช่วยยุงดำเนินการตามมาตรา 43 แห่งพระราชบัญญัติ
เดียวกัน

ทั้งนี้ ให้แล้วเสร็จภายใน 120 วันนับแต่วันที่มิคำพิพากษา

เรื่องแบบนี้สอนให้รู้ว่าผู้อยู่อาศัยจะคิดจะทำอะไรรู้ก็ต้องเห็นใจเพื่อนบ้านคนอื่น ๆ ด้วย
ชอยก็แคบอยู่แล้วอย่าให้ใจคนแคบตามเลยนะครับ ไม่เช่นนั้นสังคมคงจะอยู่กันยาก ส่วนเจ้าหน้าที่
ที่มีอำนาจในมือก็ต้องใส่ใจทำหน้าที่ช่วยสอดส่องดูแลให้กับชาวบ้านตาต่าง ไม่ให้เกิดปัญหาเช่นนี้
ขึ้นอีก...เชื่อว่าสังคมแห่งความสุขก็จะเกิดขึ้นในไม่ช้า

Khao Phanom

Thung Yai

KRABI

Nua Khlong

Khlong Thom

Lam Thap

Wang Wiset

Administration court station

Ko Lanta Noi

Ko Lanta

Ko Lanta Yai

Sikao

Mu Ko Lanta National Park

Ang Thong Falls

Khao Phanom-Benchana National Park

Khao Pra-Bang Kham Wildlife Sanctuary

Krabi Regal Sea Port

Ko Si Boya

Ko Cham

Ko Phi Phi Don

Ko Lanta Noi

Ko Lanta

Ko Lanta Yai

Ko Kam Yai

Ko Po

Ko Ngai

Wang Wiset

Sikao

Sikao

Sikao

Sikao

Sikao

Sikao

เขาพนม

ทุ่งไทร

กระบี่

นวลทอง

คลองท่อม

ลำทับ

วังวิเศษ

Administration court station

เกาะลันตาเหนือ

เกาะลันตา

เกาะลันตาใหญ่

สิเกา

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา

น้ำตกตองหงษ์

อุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา

เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาประ-บางคราม

ท่าเรือท่าหลวงกระบี่

เกาะสิมิลัน

เกาะพีพี

เกาะพิพัต

เกาะลันตาเหนือ

เกาะลันตา

เกาะลันตาใหญ่

เกาะกมใหญ่

เกาะโป

เกาะนง

วังวิเศษ

สิเกา

สิเกา

สิเกา

สิเกา

สิเกา

สิเกา

ผมไม่ผิด ทำไมไม่แก้?

เทียบเคียงคำนิพจนานุกรมพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

๑.๖๗/๒๕๔๗

ผมไม่ผิด ทำไมไม่แก้?

"ความผิด" เป็นสิ่งที่คนทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่อยากได้และไม่อยากทำ แต่ถ้าเกิดคุณได้พาลั้งพลาด ทำความผิดลงไปแล้ว ก็ต้องยึดถอยอมรับผิดในสิ่งที่คุณได้ทำลงไป แต่ถ้าความผิดที่คุณได้รับ คุณไม่ได้เป็นคนทำละ คุณจะทำอย่างไรลองมาดูคดีตัวอย่างต่อไปนี้กันดีกว่า...

นายหาญกล้า รับราชการเป็นตำรวจมาเป็นเวลาหลายปี อยู่มาวันหนึ่งโดนกล่าวหาว่าเขาเกี่ยวข้องกับการตั้งโรงงานผลิตยาเสพติดในประเทศเพื่อนบ้าน จนถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยและให้ออกจากราชการไว้ก่อนจนกว่าผลการสอบสวนจะสิ้นสุด เพราะหากให้รับราชการต่อไปอาจจะเกิดความเสียหายแก่ราชการได้ นายหาญกล้าถึงกับเข่าอ่อนเมื่อได้ทราบคำสั่ง แต่ก็มีได้ซัดซิ่นแต่ประการใด ก้มหน้าก้มตาเก็บข้าวของออกจากโรงพัก ในเวลาต่อมา คณะกรรมการสอบสวนด้านวินัยได้สรุปว่าให้ยุติเรื่องนี้ เพราะพยานหลักฐานรับฟังไม่ได้ว่านายหาญกล้าเป็นผู้กระทำผิดวินัยอย่างที่โดนกล่าวหา และส่งสำนวนการสอบสวนไปยังกองวินัยของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อให้ดำเนินการต่อไป นายหาญกล้าดีใจมากที่พ้นจากข้อกล่าวหาและจะได้กลับมาสวมเครื่องแบบตำรวจรับใช้ประเทศชาติอีกครั้ง เผื่อรอคอยคำสั่งที่จะให้กลับไปรับราชการอย่างใจจดใจจ่อ

ทางกองวินัย เมื่อได้รับสำนวนคดีแล้วเห็นว่า ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้มีคำสั่งให้ สืบสวนหาพยานหลักฐานเพื่อดำเนินคดีอาญากับนายหาญกล้าอีกส่วนหนึ่งด้วย เพราะพฤติการณ์ เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติด และเห็นว่า การสืบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญาอย่างไม่ แล้วเสร็จ จึงรอผลจากคณะกรรมการสอบสวนด้านคดีอาญาก่อน เพื่อที่จะได้เสนอให้ผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติพิจารณาสั่งการในคราวเดียวกัน จึงยังไม่ได้มีคำสั่งผลการสอบสวนด้านวินัย ออกมา

ด้านนายหาญกล้าที่ตั้งตารออย่างมีความหวัง แต่เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า จนล่วงเลยไป หลายปี คำสั่งก็ยังไม่มาถึง นายหาญกล้าร้อนใจมาก จึงได้ทำหนังสือไปยังผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติเพื่อขอให้พิจารณาผลการสอบสวนของตนเพื่อที่ตนจะได้กลับมารับราชการโดยเร็ว แต่แล้ว ข่าวคราวก็เงียบหายไปเหมือนคลื่นกระทบฝั่ง หันซ้ายหันขวา ไม่รู้จะพึ่งใคร แต่จำได้ว่าเคยไปขอบรม ความรู้กับส่วนท้องถิ่นในเรื่องของคดีปกครอง และคิดว่าเรื่องนี้น่าจะเป็นการกระทำที่เจ้าหน้าที่ ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า คิดได้ดังนั้น นายหาญกล้าจึงนำเรื่องขึ้นมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ ศาลมีคำสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติสรุปผลการสอบสวนทางวินัย และออกคำสั่งให้นาย หาญกล้ากลับไปรับราชการได้อีกครั้ง

ศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาเอกสารในสำนวนคดีแล้วเห็นว่า การที่ผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติมิได้สั่งการตามรายงานผลการสอบสวนทางวินัยตั้งแต่ได้รับรายงานจนถึงวันที่นายหาญกล้า นำเรื่องมายื่นต่อศาลปกครอง รวมเป็นเวลาเกือบ 4 ปี ศาลจึงเห็นว่าผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ มิได้ดำเนินการตามมาตรา 102 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหา ว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า และยังมีได้ดำเนินการตาม กฎ ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติล่าช้า เกินสมควรตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 ส่วนคำขอที่ศาลมีคำสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมีคำสั่งให้นายหาญกล้า กลับเข้ารับราชการนั้น ศาลเห็นว่า การที่จะกลับเข้ารับราชการได้หรือไม่ นั้น ขึ้นอยู่กับผลการสอบสวน พิจารณาตามกฎหมาย ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ศาลจึงพิพากษาให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พิจารณาสั่งการตามกฎหมาย ก.พ.ฉบับดังกล่าวให้เสร็จสิ้นภายใน 60 วันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา ส่วนคำขออื่นให้ยกฟ้อง

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยชี้แจงว่าหากตัดสินทางด้านวินัยแล้วไม่ผิด โดยไม่นำมลคดีอาญามาประกอบการพิจารณาแล้ว ต่อมาภายหลังหากมีหลักฐานว่ากระทำผิดตามข้อกล่าวหา ก็จะไม่สามารถดำเนินการทางวินัยกับนายหาญกล้าได้อีก เพราะจะถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำซ้อน ดังนั้นจึงยังไม่สมควรที่จะสั่งการทางวินัยไปก่อน และสาเหตุที่ดำเนินการล่าช้า เนื่องจากว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นในประเทศเพื่อนบ้าน ในการดำเนินการสืบสวนหาพยานหลักฐานต่างๆ ต้องประสานกับกระทรวงต่างประเทศซึ่งมีเหตุขัดข้องบางประการ ทำให้ยังไม่สามารถส่งคำร้องไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้ จึงเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าดังกล่าว ไม่ได้เป็นส่วนของความผิดของตน แต่เป็นเพราะเหตุขัดข้องที่เหนือวิสัยที่ทำให้ตนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้รวดเร็ว จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นนั้นมิได้เป็นการสั่งการให้พิจารณาเพื่อดำเนินการทางวินัยแก่นายหาญกล้าแต่อย่างใด แต่เป็นคำพิพากษาที่สั่งให้หัวหน้าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ภายในเวลาที่ศาลปกครองกำหนด ในกรณีนี้ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร โดยเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนการสอบสวนมาแล้ว ให้ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ และเป็นอำนาจของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติที่จะสั่งการตามสมควร โดยอาจจะเห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบสวนเสนอหรืออาจจะเห็นควรให้สอบสวนเพิ่มเติมได้ และเมื่อได้สั่งการทางวินัยไปแล้ว หากปรากฏภายหลังว่านายหาญกล้าได้ทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก ซึ่งถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นก็ไม่ว่าว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำซ้อน ถึงแม้จะเป็นการกระทำผิดในเหตุการณ์เดียวกันก็ตาม ดังนั้นการดำเนินการทางวินัยให้เสร็จสิ้นจึงไม่จำเป็นที่จะรวมผลด้านคดีอาญาแต่อย่างใด **ข้ออุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า เป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรตามที่กำหนดไว้ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยตามนั้น**

เรื่องหมู...หมู

เรียบเรียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.541/2551

เรื่องหมู...หมู

แค่เห็นชื่อเรื่อง อย่าเพิ่งนึกกันไปถึงเรื่องง่าย ๆ เหมือนคำพูดติดปากกันเสียก่อน เพราะ เรื่องที่จะนำมาเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับหมูที่ไม่หมูเหมือนชื่อ หลายคนคงสงสัย แล้วหมูมันจะไปทำอะไรให้เราเดือดร้อนได้ล่ะ ตามมาดูกันเลยดีกว่า

นายมอ ชาวบ้านเดินดินธรรมดาๆ คนหนึ่ง ใช้ชีวิตอย่างปกติสุขมาโดยตลอด จนกระทั่ง วันหนึ่งเสียอึดได้มาซื้อที่ดินติดกับบ้านเขาเพื่อจะทำโรงฆ่าหมู ทำให้นายมอมองเห็นเค้าลางความ ไม่สงบสุขเริ่มมาเยือนชีวิตเข้าให้แล้ว

และก็เป็นอย่างที่เขาคิดจริงๆ เมื่อโรงฆ่าหมูสร้างเสร็จ ชีวิตประจำวันของนายมอก็ไม่สงบสุข อีกเลย ไม่ว่าจะเป็นกลิ่นมูลสัตว์ เสียงร้องของหมูที่นำมาไว้ที่โรงฆ่าสัตว์หรือเวลาที่หมูถูกเชือด กลิ่นแฉางเพื่อทำเชื้อฟืน ท่อระบายน้ำอุดตันเพราะของเสียจากโรงฆ่าหมู แถมบางคนก็มีเสียงทะเลาะวิวาท ของคนงานยามวิกาลพ่วงมาอีก ซึ่งล้วนแต่สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้แก่เขาไม่เว้นแต่ละวัน พอว่าเรื่องนี้ไปคุยกับเสียอึด เสียแก่ก็บอกจะดูแลให้เรียบร้อย ให้อดทนไว้ เอออะ ใครไม่โดนกับตัวไม่รู้ หรือกว่าการที่ต้องมานั่งดมขี้หมูอยู่ทุกวันนี้ มันน่ารำคาญตรงไหนกัน นายมอจึงได้ทำหนังสือแจ้ง

ไปยังนายกเทศมนตรีตำบลชะชะช่าขอให้เข้ามาช่วยแก้ไขเรื่องนี้ ทางเทศบาลก็ส่งเจ้าหน้าที่สาธารณสุขประจำจังหวัดเข้าไปให้คำแนะนำแก่เสี่ยอู๊ดในการปรับปรุงโรงฆ่าหมูให้ถูกสุขลักษณะ แต่ก็ยังไม่สามารถระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญเหล่านี้ไปได้ทั้งหมด ทางเทศบาลจึงเชิญผู้ที่มีความรู้ด้านสาธารณสุขจากหน่วยงานต่างๆ จากสถานีอนามัย สำนักงานสาธารณสุข โรงพยาบาลและกรมปศุสัตว์ รวมทั้งนายหมอและเสี่ยอู๊ด ประชุมหาทางแก้ไขปัญหาเรื่องนี้กัน โดยที่ประมุขมีมติให้เสี่ยอู๊ดย้ายโรงฆ่าหมูออกไปจากชุมชนภายในเวลา 1 เดือน ซึ่งเสี่ยอู๊ดก็รับปากรับคำแต่โดยดี แต่จนแล้วจนรอดเสี่ยอู๊ดก็ยังไม่ได้ย้ายไปไหน แถมทางเทศบาลก็ยังอนุโลมให้เสี่ยอู๊ดประกอบกิจการต่อไปได้ ตามใบคำร้องขออนุญาตฆ่าสัตว์ที่เสี่ยอู๊ดยื่นขอผิดผ่อนในการย้ายโรงฆ่าหมู นายหมอสุดท้ายจะทนกับกลิ่นและเสียงเหล่านี้เต็มที จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำสั่งให้นายกเทศมนตรีเทศบาลชะชะช่า งดการออกใบอนุญาตฆ่าสัตว์ให้แก่เสี่ยอู๊ด และให้เทศบาลช่วยดูแลความสะอาดของสิ่งแวดล้อมในชุมชนด้วย

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่าคดีนี้มีประเด็นที่ต้องพิจารณาคือ

ประเด็นที่หนึ่ง แม้ว่าเสี่ยอู๊ดจะไม่ได้เป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐแต่เป็นต้นเหตุแห่งเรื่อง จึงถือเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ศาลจึงต้องนำเข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีด้วยเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ตามข้อ 78 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2543

ประเด็นที่สอง การที่นายกเทศมนตรีออกใบอนุญาตฆ่าสัตว์ให้เสี่ยอู๊ดถือเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ **ศาลพิจารณาคือเท็จจริงความว่า** เสี่ยอู๊ดทำโรงฆ่าหมูโดยใช้บ้านที่อยู่ติดกับบ้านนายหมอเป็นที่นำหมูมาปักเชิงเพื่อรอการชำแหละ โดยไม่มีใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ แต่นายกเทศมนตรีกลับเซ็นต้นอนุญาตในใบคำร้องขอฆ่าหมูในโรงฆ่าสัตว์ของสุขาภิบาลตำบลชะชะช่า ซึ่งโรงฆ่าสัตว์ดังกล่าวมีสภาพทรุดโทรม ไม่สามารถใช้งานได้แล้ว การฆ่าหมูของเสี่ยอู๊ดจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่นายกเทศมนตรีออกใบอนุญาตให้เสี่ยอู๊ดจึงเป็นการออกใบอนุญาตที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย แต่ปัจจุบันนี้นายกเทศมนตรีได้มีหนังสือระงับการออกใบอนุญาตฆ่าหมูทุกรายไปแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีใบอนุญาตที่ศาลจะต้องกำหนดค่าบังคับตามคำขอของนายหมออีกต่อไป

ประเด็นที่สาม นายกเทศมนตรีตำบลชะชะช่าละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรในการป้องกันหรือระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือไม่ ศาลมีความเห็นว่า บ้านของเสี่ยอู๊ดที่ใช้ในการฆ่าหมูนั้นเป็นสถานที่เปิดโล่ง ไม่มีอะไรป้องกัน

กลืนจากของเสียและเสียงรบกวนของหมูที่นำมาพักขังและขณะถูกฆ่าในยามวิกาล จึงเป็นเหตุสร้าง ความรำคาญให้ผู้อื่น ได้รับความเดือดร้อน และเมื่อมีการหาหรือแนวทางแก้ไขแล้ว เหตุเดือดร้อน ดังกล่าวยังไม่หมดไป การที่นายกเทศมนตรียังคงอนุญาตให้เสียผู้ดำเนินการฆ่าหมูต่อไป ได้ตามคำร้อง ของผู้เดือดร้อนการย้ายสถานที่ฆ่าหมูนั้น ถือเป็นการละเลยเพิกเฉยไม่ระงับการฆ่าสัตว์อันก่อความ เดือดร้อนรำคาญ เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ศาลจึงพิพากษาให้ นายกเทศมนตรีตำบลชะชะช่าสั่งระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญจากกิจการฆ่าสัตว์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ของเสียผู้ที่เกิดกับนายมอ ภายใน 15 วันนับแต่วันที่มิได้พิพากษา และศาลให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับ แนวทางในการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาในคดีนี้ว่า เทศบาลตำบลชะชะช่ามีแผนงานที่จะ จัดตั้งโรงฆ่าสัตว์ไว้ในแผนพัฒนา 3 ปี อยู่แล้ว นายกเทศมนตรีในฐานะผู้บริหาร จึงมีหน้าที่จัดสรร งบประมาณจัดตั้งโรงฆ่าสัตว์ โดยถือเป็นปัญหาเร่งด่วนโดยทันที เพื่อแก้ปัญหาการฆ่าสัตว์เถื่อนและ ป้องกันไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญเช่นนี้อีกต่อไป

นายกเทศมนตรีตำบลชะชะช่ายื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่าตนมิได้ละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในการป้องกันหรือระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญจากการฆ่าสัตว์ แต่อย่างใด เพราะได้มีการแก้ไขปัญหาตามข้อร้องเรียนของนายมอ ตามลำดับขั้นตอนแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การฆ่าหมูของเสียผู้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่นายมอ ซึ่งมีบ้านอยู่ติดกัน แต่นายกเทศมนตรียังคงออกใบอนุญาตฆ่าสัตว์ให้แก่เสียผู้ แต่ต่อมาจะสั่งระงับ การออกใบอนุญาตฆ่าหมูแก่ผู้ประกอบการทุกรายแล้วก็ตาม แต่นายกเทศมนตรียังมีหน้าที่ในการ ตรวจสอบ แก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 โดยไม่จำเป็นต้องมีผู้ใดร้องเรียน และเมื่อยังมีพยานยืนยันว่าเสียผู้ยังคงทำการฆ่าหมูอยู่เช่นเดิม นายกเทศมนตรีจึงมีหน้าที่ในการระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญตลอดเวลา เมื่อเหตุเดือดร้อนดังกล่าวยังไม่ถูกระงับ นายกเทศมนตรีต้องออกคำสั่งให้เสียผู้ระงับเหตุรำคาญดังกล่าวในเวลาที่กำหนด หรือ กำหนดมาตรการใดๆ เพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น การที่นายกเทศมนตรีอุทธรณ์ว่าได้ดำเนินการแก้ไข ปัญหาตามขั้นตอนแล้ว ถือเป็นการดำเนินการเพียงบางส่วนเท่านั้น มิได้เป็นการระงับเหตุรำคาญ ตามอำนาจหน้าที่โดยครบถ้วน จึงถือได้ว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ให้ปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ทุกประการ

คราวนี้นายกเทศมนตรีคงจะรู้ว่า เรื่องหมู หมู ก็ไม่ได้หมูเสมอไปนะ

ฟาก[บ้าน]ไว้ ในมือเธอ

เขียนโดยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.318/2554

ฝาก[บ้าน]ไว้ในมือเธอ

เทศกาลวันหยุดของไทยเรา มีหลายเทศกาล และแต่ละเทศกาลก็มักจะหยุดติดต่อกันหลายๆ วัน หลายคนก็ถือโอกาสนี้เดินทางกลับบ้านต่างจังหวัด บ้างก็ไปท่องเที่ยวให้คุ้มกับวันหยุดที่มี พรราวพิลาศก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วยที่เมื่อมีวันหยุดยาวที่ไร เจ้าหล่อนเป็นต้องเก็บกระเป๋าไปเที่ยวต่างจังหวัดทุกที ยิ่งใกล้หน้าหนาววันหยุดก็ยิ่งมีมาก อากาศก็น่าไปเที่ยว มีหรือที่พรราวพิลาศจะปล่อยเทศกาลนี้ให้หลุดลอยไป แต่พ่อกันี้ในละแวกบ้านมักจะมีข่าวเรื่องขโมยขึ้นบ้านให้ได้ยินอยู่บ่อยๆ หญิงสาวก็ซึกจะหวั่นๆ ใจที่จะปล่อยบ้านทิ้งไว้โดยไม่มีคนดูแลเหมือนกัน อยู่มาวันหนึ่งระหว่างทางกลับบ้าน พรราวพิลาศเหลือบไปเห็นป้ายประชาสัมพันธ์โครงการฝากบ้านไว้กับตำรวจ เหมือนฟ้ามาโปรดที่ห้วงบ้านว่าไปเที่ยวแล้วจะไม่มีคนดูแล หากเป็นปลิดทิ้งเลยทีเดียว ก็ในเมื่อผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เค้ามีโปรโมชันพิเศษให้ขนาดนี้ ต้องลองใช้บริการเสียหน่อย ยิ่งถามจากเพื่อนๆ ที่เคยใช้บริการนี้มาแล้วหลายครั้ง ไม่เคยมีปัญหาอะไรมาจนใจ ก็ยิ่งอุ่นใจว่าบ้านจะต้องปลอดภัยแน่นอน

กลับมาถึงบ้าน พรราวพิลาศก็มาศึกษารายละเอียดโครงการนี้ ยิ่งอ่านยิ่งชอบ ไหนจะไม่ต้องยุ่งยากเดินทางไปโรงพัก แคะไคร้พันแฉ่งไปว่าจะขอฝากบ้านไว้ก็ยิ่งได้ ไม่ต้องทิ้งกุญแจบ้านไว้ ไม่ต้อง

ทำรายการทรัพย์สินในบ้าน สะดวกสบายเสียจริง ว่าแล้วก็จัดการโทรศัพท์ไปฝากบ้านไว้กับสถานี ตำรวจใกล้บ้านว่าจะไม่อยู่ในช่วงเทศกาลวันหยุดที่จะถึงนี้ ทางตำรวจก็รับแจ้งและมาตรวจตรา บ้านช่องให้เป็นอย่างดี พรราวพิลาศไปเที่ยวด้วยความสบายใจ กลับมา พบบ้านอยู่ในสภาพเรียบร้อย ก็ดีใจ หลังจากนั้นจึงใช้บริการฝากบ้านไว้กับตำรวจเรื่อยมาเป็นประจำ

อยู่มาวันหนึ่งพรราวพิลาศเกิดเบื่อๆ อยากรู้อยากเห็นไปเที่ยวแบบไม่รอช่วงวันหยุดเทศกาลเหมือนทุกครั้ง เมื่อตัดสินใจจะไปเที่ยวแล้วก็โทรศัพท์ไปฝากบ้านไว้กับตำรวจอีกเช่นเคย แต่เผอิญว่าช่วงที่พรราวพิลาศจะไปเที่ยวนั้นตรงกับช่วงที่มีการประชุมระดับประเทศที่จัดขึ้นในไทยพอดิ พรราวพิลาศเกรงว่าตำรวจจะมีกำลังไม่เพียงพอในการมาดูแลบ้านเรือนจึงได้สอบถามเรื่องนี้เพื่อความแน่ใจ แต่ก็ได้รับการยืนยันจากสถานีตำรวจที่รับแจ้งว่ายังไม่มีความจำเป็นที่จำเป็นต้องให้ยกเลิกโครงการนี้แต่อย่างใด ถึงจะไม่ใช้ช่วงเทศกาลก็ตาม พรราวพิลาศได้ยินอย่างนั้นก็โล่งใจ เก็บกระเป๋าไปเที่ยวอย่างสุขุขรา

หลังจากไปเที่ยวกลับมา เมื่อพรราวพิลาศกลับมาถึงบ้าน ลมแทบจับเมื่อพบว่าบ้านโดนยกเค้าทรัพย์สินมีค่าอยู่ในบ้านหายเกลี้ยง รีบโทรศัพท์ไปแจ้งกับสถานีตำรวจที่ฝากบ้านไว้ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อได้ทราบเหตุก็รีบรุดมาตรวจสอบสวนที่ หลังจากวันนั้นพรราวพิลาศก็ได้สอบถามถึงความคืบหน้าในคดีของตนเรื่อยๆ แต่ทางตำรวจก็ยังไม่สามารถตามจับคนร้ายหรือตามหาทรัพย์สินของตนมาคืนได้แต่อย่างใด พรราวพิลาศเห็นว่าการที่บ้านของตนถูกขโมยขึ้นบ้านเป็นเพราะผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและสำนักงานตำรวจแห่งชาติไม่ยอมกำกับดูแลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจในบังคับบัญชาตรวจตราบ้านเรือนของราษฎรอย่างเข้มงวด ทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน ถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ จึงนำเรื่องนี้มายื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและสำนักงานตำรวจแห่งชาติร่วมกันชำระเงินค่าทรัพย์สินกว่าสองแสนบาทที่สูญหายไปของตน

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า โครงการฝากบ้านกับตำรวจมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นมาตรการป้องกันอาชญากรรมเชิงรุกให้ประชาชนเกิดความอบอุ่นใจขณะที่ไม่อยู่บ้าน และเป็นการแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน ตลอดจนเป็นการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบถึงความห่วงใยของกองบัญชาการตำรวจนครบาลต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้น การดำเนินโครงการฝากบ้านกับตำรวจจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยตามอำนาจหน้าที่ของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และจากการที่ทางตำรวจมิได้นำผู้แดงไปติดตั้งที่ริมรั้วบ้านที่ได้ทำการฝากไว้เหมือนเช่น

ในการฝากบ้านในเทศกาลที่ได้เคยกระทำ อีกทั้งยังยอมรับอีกว่ามีการแบ่งกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจบางส่วนไปช่วยดูแลความสงบเรียบร้อยในการประชุมระดับประเทศ เหลือเจ้าหน้าที่ไว้ปฏิบัติงานที่สถานีตำรวจที่รับฝากบ้านของพราวพิลาศแค่เพียงครึ่งเดียว ประกอบกับทรัพย์สินที่สูญหายไปเป็นของที่มีขนาดใหญ่และหลายรายการซึ่งต้องใช้พาหนะหรือระยะเวลาในการขน หากเจ้าหน้าที่ตำรวจไปตรวจบ้านพราวพิลาศที่รับฝากตามการปฏิบัติในโครงการรับฝากบ้านกับตำรวจนั้นคือวันละ 8 ถึง 9 ครั้ง ก็ย่อมที่จะพบร่องรอยการเข้ามาขโมยได้ จึงทำให้เชื่อได้ว่าไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจไปตรวจบ้านของพราวพิลาศในระหว่างที่ไม่อยู่บ้านแต่อย่างใด ถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติและเมื่อเกิดความเสียหายขึ้นจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้เสียหายนั้นคือพราวพิลาศอีกด้วย

แต่การละเลยต่อหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไม่ได้ไปตรวจตราบ้านที่รับฝากไว้นั้น เหตุผลหนึ่งเนื่องมาจากการไปปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของการประชุมระดับประเทศ ซึ่งถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยตามอำนาจหน้าที่โดยทั่วไป ศาลจึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายให้แก่พราวพิลาศตามความร้ายแรงแห่งการกระทำละเมิด ความเหมาะสมและความเป็นธรรม เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น 55,535 บาท

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติชดเชยค่าเสียหายให้แก่พราวพิลาศเป็นเงิน 55,535 บาท ภายใน 30 วัน นับแต่คดีถึงที่สุดและคืนค่าธรรมเนียมตามส่วนแห่งการชนะคดีให้แก่พราวพิลาศด้วย

ใครช่วยที ชะนะนี้ ขึ้นไม่เอา !!!!

เทียบเคียงคำนิพภาษาด่าลปากครองสูงสุดที่

อ.558/2551

ใครช่วยที ขยะนี้ ชันไม่เอา!!!

คดีปกครองที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังต่อไปนี้เป็นเรื่องของนางสวยสยาม ซึ่งเป็นผู้โชคดี (หรือเปล่า) ที่มีที่ดิน ติดกับบ่อขยะของอบต.ลั่นทุ่ง เมื่อเวลาผ่านไปนานขึ้น ขยะที่ถูกนำมาทิ้งไว้ก็เพิ่มพูนจนล้นออกมานอกถนน ส่งกลิ่นเหม็นให้แกผู้ที่ขับรถสัญจรไปมา แคมป์ที่ดินในบริเวณนั้นยังมีการถมดินเพื่อใช้เป็นที่เก็บอุปกรณ์ของโครงการโรงไฟฟ้าทำให้ทางระบายน้ำธรรมชาติถูกปิดกั้นเมื่อฝนตก น้ำจากกองขยะก็ไหลเข้ามาในที่ดินของนางสวยสยาม ทำให้เกิดน้ำท่วมขัง เน่าเหม็น ยังมีขยะลอยมาด้วย ที่นี้ทั้งแมลงวันและสัตว์ต่างๆ ก็พากันอพยพมาอยู่ตามอ้อยาคัย ทำให้นางสวยสยามไม่สามารถทำอะไรได้เลย เสียรายได้ไปอีก จึงทำหนังสือร้องเรียนไปยังปลัดอบต.ลั่นทุ่งให้แก้ไขปัญหาดังกล่าว ท่านก็ให้เอาดินถมบ่อขยะที่เต็ม แต่บ่อที่ไม่เต็มท่านก็ไม่ได้ทำอะไร บอกแต่ว่ากำลังจะสร้างเตาเผาขยะให้อดทนรออีกสักนิด แต่ใครจะไปทนรอได้นานขนาดนั้น นางสวยสยามจึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ปลัด อบต.ลั่นทุ่งระงับการทิ้งขยะในบริเวณนั้น และขนย้ายขยะทั้งหมดออกไปภายในเวลา 3 เดือน

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การกำจัดขยะของ อบต.ลั่นทุ่งใช้วิธีการฝังกลบ โดยขุดดินทำเป็นบ่อและนำขยะไปทิ้งในบ่อขยะจนเต็มแล้วจึงกลบดินฝัง แต่ไม่สามารถฝังกลบขยะ

ทั้งหมดได้ ส่วนที่เหลือจึงกองอยู่ ส่งกลิ่นเหม็นและจากการตรวจสอบของสำนักงาน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของจังหวัดแจ้งว่า การกำจัดขยะของ อบต.ลั่นทุ่งไม่ถูกหลัก
สุขอนามัย อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า ปลัด อบต.
ลั่นทุ่ง ปล่อยปละละเลยให้มีสิ่งปฏิกูลในที่ดินของตน รวมทั้งไม่ดูแลและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมภายในเขตรับผิดชอบของตน ทั้งที่สามารถทำได้ไม่ว่าจะเป็นการกำจัดกลิ่นขยะ
กำจัดแมลง วิธีป้องกันการฟุ้งกระจายของขยะ หรือป้องกันน้ำจากขยะไหลเข้าสู่ที่ดินชาวบ้าน จึงเป็นการ
ไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 67 (2) และ (7) แห่งพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหาร
ส่วนตำบล พ.ศ. 2537

ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษาให้ ปลัด อบต.ลั่นทุ่งกำจัดขยะที่อยู่บริเวณนั้นให้แล้วเสร็จ
ภายใน 90 วันและห้ามนำขยะไปทิ้งที่บ่อขยะนั้นอีกจนกว่าจะกำจัดขยะที่มีอยู่เดิมให้เรียบร้อย และจัดให้
มีวิธีการกำจัดขยะที่ถูกสุขอนามัย

ปลัด อบต.ลั่นทุ่งไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เพราะเห็นว่ากำจัด
ขยะภายใน 90 วันนั้น ไม่สามารถทำได้ เนื่องจากบ่อขยะนั้นใช้เป็นที่ทิ้งขยะเป็นเวลากว่า 6 ปี
จนมีขยะเป็นจำนวนมาก และวิธีที่ใช้ในการกำจัดขยะที่ทำได้คือวิธีฝังกลบวิธีเดียว และการที่ศาลไม่
ให้นำขยะไปทิ้งอีกในขณะที่ยังหาที่กำจัดขยะแห่งใหม่ไม่ได้ จะทำให้เกิดความเสียหายต่อคนส่วนมาก
จึงอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า จากคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวที่ให้กำจัด
ขยะในบ่อขยะให้แล้วเสร็จภายใน 90 วัน และห้ามนำขยะไปทิ้งที่บ่อขยะอีกต่อไปจนกว่าจะกำจัดขยะ
ที่มีอยู่เดิมให้เรียบร้อย ซึ่งปลัด อบต.ลั่นทุ่งอ้างว่า ผลจากคำพิพากษาดังกล่าวจะทำให้ไม่สามารถ
นำขยะในเขตความรับผิดชอบของตนไปทิ้งที่บ่อขยะได้ และทำให้มีขยะค้างอยู่ในเขต อบต.ลั่นทุ่งเป็น
จำนวนมาก ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชนทั่วไปนั้น ศาลมีความเห็นว่าปลัด อบต.ลั่นทุ่ง
มีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องกำจัดขยะในท้องถิ่นโดยไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ใด ฉะนั้น
จะอ้างถึงความจำเป็นในหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติเพื่อให้นางส่วยสยามจำต้องรับภาระเหตุเดือดร้อนเหล่านี้
แทนต่อไปไม่ได้ และระยะเวลา 90 วันนั้นถือเป็นระยะเวลาที่สมเหตุสมผลแล้ว การที่ปลัด อบต.
ลั่นทุ่งอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นจึงฟังไม่ขึ้น

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

งานนี้ ปลัด อบต. ลั่นทุ่งคงต้องทำการบ้านกันหนักหน่อยแต่ในเมื่อเลือกที่จะมาเป็นข้าราชการนั้นก็หมายถึงข้าของแผ่นดินแล้ว ก็ควรจะต้องทำงานให้แก่แผ่นดินอย่างตั้งใจจริงๆ เพื่อประโยชน์ของประชาชน

ครกหินทำพีช !!!!

เทียบเคียงคำพินิจจากศาลปกครองสูงสุดที่

อ.96/2555

ครกหินทำพิช !!!

คงไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่รู้จักครกหิน เชื่อว่าทุกบ้านคงมีประจำครัวกันอยู่เป็นแน่ แต่จะมีใครรู้ว่าถ้าจะเป็นครกหินให้เราได้ซื้อหามาทำอาหารตำน้ำพริกกันอยู่ทุกวันนี้ มันอาจจะสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นได้อย่างไม่น่าเชื่อ หลายคนคงชักเริ่มสงสัยขึ้นมาแล้วว่ามันจะสร้างปัญหาได้อย่างไร คุณต้องติดตามจากร่องราวของสถานีคดีปกครองสถานีนี้...

เรื่องนี้เป็นเรื่องของชาวบ้านตำบลดอนมะม่วง อำเภอเมืองแสนลำราญ ซึ่งเป็นตำบลที่อยู่ติดกับบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเต็ม แต่เดิมนั้นชาวบ้านก็ใช้ชีวิตกันอย่างปกติสุขและพอเพียง แต่ภายหลังจากที่นายเรือง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 3 และประชาชนในพื้นที่หมู่ที่ 3 ได้เข้ามาบุกเบิกที่ดินบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเต็ม ทำการแผ้วถางป่าและก่อสร้างบ้านเรือน พร้อมนำเครื่องจักรสำหรับบดสีและเจียหินมาใช้ในการนำหินบริเวณดังกล่าวมากบดสีและเจียทำเป็นครกหินกับสากหินตามโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ โดยมีการประกอบกิจการตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน ส่งผลให้ความสงบสุขที่เคยมีต้องกลายเป็นความทุกข์ให้แก่คนภายในพื้นที่โดยรอบ เพราะการดำเนินการดังกล่าวทำให้เกิดฝุ่นละอองหินจำนวนมากรบกวนความเป็นอยู่ของประชาชน

นายวิน ซึ่งเป็นชาวบ้านในพื้นที่ เห็นสภาพแล้วอดรันทอนไม่ได้เพราะถ้ายังปล่อยให้มีการดำเนินกิจการเช่นนี้ต่อไปอาจสร้างผลกระทบต่อสุขภาพของชาวบ้าน อีกทั้งชาวบ้านก็จะไม่สามารถเข้ามาใช้ประโยชน์จากพื้นที่ที่เป็นที่สาธารณะประโยชน์ดังกล่าวนี้ได้ จึงขอเป็นตัวแทนยื่นหนังสือร้องเรียนต่อนายอำเภอแกลงสำราญแต่ในที่สุดก็ไม่มีการดำเนินการกับผู้บุกรุกแต่อย่างใด นายวินจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้นายอำเภอแกลงสำราญและองค์การบริหารส่วนตำบลดอนมะม่วง ดำเนินการให้ผู้บุกรุกที่พินาทออกไปจากที่พินาท และให้มีการปลูกป่าทดแทนบริเวณที่มีการบุกรุก

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ที่ดินพินาทตั้งอยู่นอกเขตป่าไม้ แต่อยู่ในเขตปริมาณชลรอบที่เขาบ่อเริ่มเต็ม 40 เมตร จึงเป็นที่ดินสาธารณะสมบัติของแผ่นดินประเภทที่ดินรกร้างว่างเปล่าตามมาตรา 1304 (1) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อปรากฏว่าได้มีบุคคลอื่นเข้าบุกรุกปลูกบ้านอยู่อาศัยโดยไม่มีหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินและไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 9 แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ประกอบกับอำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาที่ดินซึ่งเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดินและทรัพย์สินของแผ่นดินดังกล่าวนั้น เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่นั้นตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้มอบหมายไว้

ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าอบต.ดอนมะม่วง ปล่อยให้ละเลยให้มีการเข้าไปปลูกสร้างบ้านเรือนอยู่อาศัยในที่ดินพินาทโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงต้องถือว่าละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ส่วนนายอำเภอเมืองแกลงสำราญ มิได้รับการมอบหมายให้ดูแลรักษาที่ดินรกร้างว่างเปล่า จึงมิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติแต่อย่างใด

สำหรับกรณีให้นายวิน ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ปลูกป่าทดแทนที่ดินที่ถูกบุกรุก เห็นว่า นายอำเภอเมืองแกลงสำราญและอบต.ดอนมะม่วง ไม่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการปลูกป่าในบริเวณที่บุกรุก คำขอดังกล่าวศาลไม่อาจมีคำสั่งบังคับให้ได้ตามมาตรา 72 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ อบต.ดอนมะม่วง ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดเพื่อให้ผู้บุกรุกออกไปจากที่ดินรกร้างว่างเปล่าป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเพิ่มภายในกำหนด 60 วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และยกฟ้องแก่นายอำเภอแสนสำราญ

อบต.ดอนมะม่วงไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของศาล จึงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่า ทางอบต.มิได้ละเลยต่อหน้าที่แต่อย่างใด เนื่องจากการผลิตครกหินมิได้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม อีกทั้งยังเป็นการใช้สอยพื้นที่สาธารณะที่มีได้ใช้ประโยชน์มาก่อนหน้านี้ให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนในพื้นที่ นอกจากนี้กลุ่มดังกล่าวก็ได้แสดงสิทธิครอบครองเพื่อตนแต่อย่างใด และในการประชุมสภา อบต.ดอนมะม่วงที่ประชุมก็มีมติเห็นชอบให้กลุ่มผู้ผลิตครกหินดำเนินการต่อไปได้ อบต.จึงเห็นว่าสามารถที่จะดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตให้ใช้พื้นที่สาธารณะที่อยู่ในความดูแลเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมและชุมชนได้ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้หรือกลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุด วินิจฉัยว่าที่ดินบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเพิ่มที่นายเรือง และ ราษฎรในพื้นที่ได้เข้าไปทำการแผ้วถางป่าและก่อสร้างบ้านเรือนพร้อมทั้งนำเครื่องจักรสำหรับกลึง และเจียหินมาใช้เจียทำครกหินและสักหิน โดยใช้หินบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเพิ่ม เป็นวัตถุดิบในการประกอบกิจการนั้น เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทที่ดิน รกร้างว่างเปล่า และจากการตรวจสอบโดยเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดิน ปรากฏว่าลักษณะสภาพของที่ดินเป็นป่าละเมาะอยู่บนเชิงเขาห่างจากภูเขาไม่เกิน 40 เมตร และไม่ได้อยู่ในเขตป่าไม้หรือเขตอุทยานแห่งชาติและไม่ได้มีการขึ้นทะเบียนเป็นที่ดินสาธารณประโยชน์ สำหรับประชาชนใช้ร่วมกันแต่อย่างใด

ดังนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลดอนมะม่วงจึงต้องมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาและดำเนินการคุ้มครองที่ดินบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเพิ่ม ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดิน อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ.2544 ประกอบกับคำสั่งกระทรวงมหาดไทย มอบหมายให้ทบวงการเมืองอื่นมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาและดำเนินการคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินหรือทรัพย์สินของแผ่นดินและประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดบริเวณที่หวงห้ามตามมาตรา 9 (2) แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน

ส่วนในกรณีนี้ อบต.ดอนมะม่วงจะเลยต่อหน้าก็ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือไม่นั้น ศาลเห็นว่า หาก อบต.ดอนมะม่วง จะยินยอมให้บุคคลใดเข้าไปใช้พื้นที่ดินพิพาทได้นั้น จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่า ได้มีการยื่นคำขอและได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัด ที่มีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตตามที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการอนุญาต ตามมาตรา 9 แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ.2543 กำหนดไว้

แม้การที่ อบต.ดอนมะม่วง ได้ดำเนินการประชุมสภาอบต.ดอนมะม่วง ซึ่งที่ประชุมมีมติให้ กลุ่มผลิตภัณฑ์ครกหินประกอบกิจการในพื้นที่ที่พิพาทต่อไปได้จนกว่าศาลปกครองจะชี้ขาด ก็ไม่อาจจะถือว่าเป็นการอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมาย

ดังนั้น การที่อบต.ดอนมะม่วงปล่อยให้ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 3 และราษฎรในพื้นที่หมู่ที่ 3 เข้าไปแผ้วถางป่าและก่อสร้างบ้านเรือนและปล่อยให้มีการนำเครื่องจักรสำหรับปลิงและเจียหินมาใช้เจียทำครกหินและสักหินในบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเต็ม จึงต้องถือว่า อบต.ดอนมะม่วง ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เมื่อกฎหมายมีหลักเกณฑ์และวิธีการให้ต้องปฏิบัติ ถ้าหน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามผลสุดท้ายอาจเป็นการละเลยต่อหน้าที่ได้นะครับ...

Khao Phanom

อุทยานแห่งชาติเขานพเนญรา
Khao Phanom Bencha National Park

เหนือคลอง
Nua Klong

กระบี่
KRABI

ท่าเรือท่าขนุน
Krabi Deep Sea Port

คลองท่อม
Khlong Thom

ลำทับ
Lam Thap

เกาะสิมอยา
Ko Si Boya

เกาะไม้ท่อน
Ko Mai Thon

เกาะเจ้า
Ko Cham

เกาะพีพีดอน
Ko Phi Phi Don

เกาะลันตาน้อย
Ko Lanta Noi

เกาะลันตา
Ko Lanta

เกาะตะเลง
Ko Talabeng

เกาะกมยี่
Ko Kam Yai

เกาะโป
Ko Po

เกาะลันตาใหญ่
Ko Lanta Yai

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา
Mu Ko Lanta National Park

เกาะน้อย
Ko Noi

สิเกา
Sikao

หาดปากเมง
Hat Pak Meng

หาดคลองหลวง
Hat Chang Lang

เกาะมุก
Ko Muk

วังวิเศษ
Wang Wiset

สถานี
station

น้ำตกคลองหอย
Ang Thong Fa

กันตัง
Kantang

ประจำปี 2554

- หนังสือที่นี่...สถาบันคฤปิปกครอง เล่ม 1

- หนังสือที่นี่...สถาบันคฤปิปกครอง เล่ม 2

- หนังสือข้อควรรู้ก่อนไปคาลปกครอง

- หนังสือการศูนสารระนำรู้เกี่ยวกับคาลปกครอง

ชุด สารพันปัญหาคฤปิปกครอง เล่ม 1

- หนังสือการศูนสารระนำรู้เกี่ยวกับคาลปกครอง

ชุด สารพันปัญหาคฤปิปกครอง เล่ม 2

- หนังสือคฤปิปกครอง...รู้ไว้บอกต่อ

- หนังสือคาลาหน้าคาล

- แผ่นพับ เรื่อง การเตรียมคำฟ้อง

- แผ่นพับ เรื่อง 4 ขั้นตอนสำคัญ ของการดำเนินคดีในคาลปกครอง

- แผ่นพับ เรื่อง ระยะเวลาการฟ้องคฤปิปกครอง

- แผ่นพับ เรื่อง วิธีการชี้ควรวาก่อนการพิพากษา

- แผ่นพับ เรื่อง รู้จักกับตุลาการผู้แถลงคฤปิปกครอง

- แผ่นพับ เรื่อง แนะนำเขตอำนาจคาลปกครอง

- แผ่นพับ เรื่อง ระบบไต่สวน

- แผ่นพับ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษา

- วีซีดี เรื่อง การฟ้องคฤปิปกครอง

- วีซีดี เรื่อง สารคดี...บทเรียนชีวิตจากคฤปิปกครอง

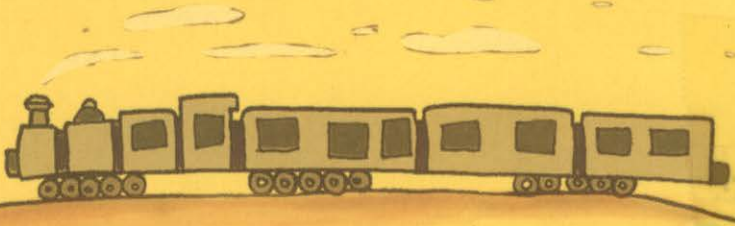
- ซีดี เรื่อง ครบเครื่องเรื่องคฤปิปกครอง

- ซีดี เรื่อง คาลปกครอง ความเป็นธรรมคือภารกิจของเรา

สำนักงานศาลปกครองได้จัดทำข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครองเพื่อให้บริการประชาชนผ่านระบบ Call Center (สายด่วนศาลปกครอง 1355 หรือ 0 2141 1111) โดยให้บริการข้อมูลข่าวสารต่างๆ ของศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครองผ่านระบบเสียงอัตโนมัติ (VR) และระบบโทรสารตอบกลับอัตโนมัติ (FAX) ตลอด 24 ชั่วโมง และให้บริการให้คำปรึกษาแนะนำและติดตามความเคลื่อนไหวคดีปกครองในวันและเวลาราชการดังนี้

กค. 0	ติดต่อเจ้าหน้าที่ (จันทร์ - ศุกร์ เวลา 8.30 - 16.30 น.)
กค. 1	ความเกี่ยวข้องกับศาลปกครอง
กค. 1	ศาลปกครองคืออะไร
กค. 2	ประวัติศาลปกครอง
กค. 3	โครงสร้างและเขตอำนาจของศาลปกครอง
กค. 4	หน่วยธุรการของศาลปกครอง
กค. 5	แผนกคดีสิ่งแวดล้อม
กค. 2	การฟ้องคดีต่อศาลปกครอง
กค. 1	ลักษณะคดีที่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง
กค. 1	คู่กรณี
กค. 2	ประเภทคดีปกครอง
กค. 2	ประเภทคดีปกครองที่อยู่ในอำนาจศาลปกครองชั้นต้น หรือศาลปกครองสูงสุด
กค. 3	คดีที่ไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง
กค. 4	เงื่อนไขในการฟ้องคดีปกครอง
กค. 1	ผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง
กค. 2	การดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อน หรือเสียหาย ตามขั้นตอน หรือวิธีการที่กฎหมายกำหนด
กค. 3	การจัดทำคำฟ้องตามที่กฎหมายกำหนด
กค. 4	การยื่นคำฟ้องภายในระยะเวลาที่กำหนด
กค. 5	ค่าธรรมเนียมในการฟ้องคดีปกครอง
กค. 6	วิธีการ และสถานที่ยื่นคำฟ้อง
กค. 3	การเตรียมพร้อมก่อนฟ้องคดี
กค. 4	ขั้นตอนและการพิจารณาคดีปกครอง
กค. 1	ระเบียบวิธีพิจารณาคดีปกครอง
กค. 2	ขั้นตอนการดำเนินคดีในศาลปกครอง
กค. 1	การยื่นคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การและการยื่นคำให้การเพิ่มเติม
กค. 2	การแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และกำหนดวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง
กค. 3	การนั่งพิจารณาคดี การอ่านคำพิพากษา หรือคำสั่งชี้ขาดคดีและผลของคำพิพากษา
กค. 4	การอุทธรณ์ การพิจารณาวุฒยธรณ์ในศาลปกครองสูงสุดและผลของคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด
กค. 3	การบังคับคดี
กค. 5	ตัวอย่างคดี
กค. 1	คดีเกี่ยวกับการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
กค. 2	คดีเกี่ยวกับการละเมิดหน้าที่ หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า
กค. 3	คดีเกี่ยวกับการกระทำละเมิด หรือความรับผิดอย่างอื่นอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย
กค. 4	คดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง
กค. 5	คดีสิ่งแวดล้อม
กค. 6	คู่มือการใช้งาน Call Center ศาลปกครอง
กค. 7	ขอรับแบบฟอร์มทางเครื่องรับโทรสาร (FAX)
กค. 1	แบบฟอร์มคำฟ้อง
กค. 2	แบบฟอร์มคำให้การ
กค. 3	แบบฟอร์มคำคัดค้านคำให้การ
กค. 4	แบบฟอร์มคำให้การเพิ่มเติม
กค. 5	แบบฟอร์มคำอุทธรณ์
กค. 6	แบบฟอร์มคำแก้อุทธรณ์
กค. 7	แบบฟอร์มคำร้อง/คำขอในเรื่องต่างๆ/โมฆะมันปะ/โมฆะอำนาจ

ศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองกลางและสำนักงานศาลปกครอง
เลขที่ 120 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210
โทรศัพท์ 0-2141-1111 www.admincourt.go.th

